

TRADICE ZŮSTÁVÁ, **KULISY SE MĚNÍ**

TĚŠTE SE NA TERASU
A NOVOU ZELEŇ

ADAM FRÖHLICH:
STOJÍ ZA TO
S AREÁLEM NĚCO
UDĚLAT

ZALOŽEN 1893

I.ČESKÝ LAWN-TENNIS KLUB PRAHA OFICIÁLNÍ PARTNEŘI

Vivus
Domy plné života

J&T BANKA

Pankrác a.s.

ASTON
SLUŽBY V EKOLOGII

oGa GreenGas
capture the energy

noncore

BECHYNĚ
HODINÁŘSTVÍ

**ANALYTICS
DATA FACTORY**

ISD PRAHA
STAVEBNINY

smartwings

ČPP
VIENNA INSURANCE GROUP

**Crane
Constancy
Capital**

MORAVIA STEEL

CHEMOPROJEKT

RPM
FACILITY

ADVANTAGE
CARS

Babolat

Mizuno

VICTORIA
Vysokoskolské sportovní centrum MSMT

**NÁRODNÍ
SPORTOVNÍ
AGENTURA**

PTS
Pražský tenisový svaz

Glenfiddich
SINGLE MALT SCOTCH WHISKY

**PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA**

PRAHA
7

ASTRONSTUDIO

Peach

Resultina

Vážení členové klubu, milí tenisoví příznivci,

25. ročník kombinovaného ATP Challenger Tour 75 a Women's World Tennis Tour W75 byl ostrým startem do 132. sezony našeho klubu. Velmi náročná příprava antukových kurtů, které se vždy po demontáži hal nacházejí ve špatné kondici, dopadla velmi dobře, i díky tomu, že jsme použili novou technologii pro narušení ztvrdlého povrchu a následnou úpravu. Věřím, že si kurty podrží kvalitu po celou sezonu.

Prague Open hodnotím jako povedený turnaj s dobrou diváckou návštěvou. Domácí fanoušky potěšil pouze dvěma tituly ve čtyřhrách, které jsou ale bezesporu velkým úspěchem štvanických hráčů Denisy Hindové a Matěje Vocela.

Co je zásadní, investice do areálu, kterých bylo v posledních letech nepočítaně, budou pokračovat i letos. Brzy dojde ke generální opravě povrchu na kurtu č. 9, který i nadále zůstane „hardcourtem“. Definitivně ukončíme provoz nyní už téměř nevyužívaného golfového simulátoru a uvolněnou místnost vybavíme jako funkční zónu, tedy malou tělocvičnu, určenou k rozvíčování především pro závodní hráče. Velkou investicí do pohodlí a lepšího estetického vnímání pak bude celková úprava venkovních prostorů – oddělení restaurační terasy, kultivace zeleně, úprava okolí fontány a nové osvětlení hlavní cesty od Hlávkova mostu.

Pro oživení společenského dění plánujeme už tradičně dva klubové dny, a sice na začátku června a září; tak jako obvykle se čtyřhrami, barbecue a večerním hospodským kvízem. A už v těchto dnech se rozjíždí celosezonní „Amateur Tour“, tedy dlouhodobý turnaj pro rekreační hráče.

Přeji všem příjemnou letní sezonu.

Vladislav Šavřda,
generální manažer I.ČLTK Praha

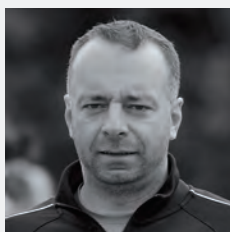
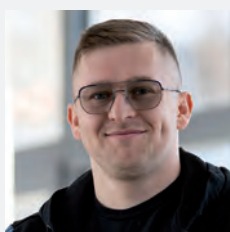
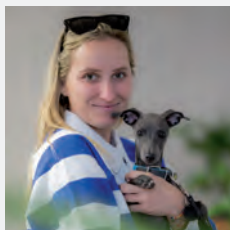
editoria

NÁVŠTĚVA JE ZA DVEŘMI

První událost letní sezony je minulostí, chystejme se na druhou. Po vydařeném Prague Open čeká Štvanici návštěva z All England Lawn Tennis Clubu (6.–8. června). K přátelskému měření s I.ČLTK dorazí osm členů slavného klubu. Hráť se budou výhradně čtyřhry a mixy v kategoriích Open, nad 40, nad 50 a nad 60 let. Štvanici by měli reprezentovat mj. Iva Šimůnková, Vlasta Bervid nebo Iveta Benešová, vítězka wimbledonského mixu z roku 2011. Mezi osmičkou hráčů soupeře nebude chybět ředitel londýnského klubu Martin Guntrip. „Návštěva z Londýna dorazí v pátek 6. června; po tréninku je pozveme na welcome drink a ukážeme jim areál. V sobotu se bude celý den hrát, dopoledne debly a odpoledne mixy. A na neděli jsme připravili prohlídku Prahy zakončenou hodinovou plavbou po Vltavě. Věřím, že si užijeme příjemný víkend nejen s tenisem,“ říká prezident I.ČLTK Petr Šimůnek. Výsledek přátelského zápasu prý nebude rozhodující, přesto má domácí tým (hrájcůho) kapitána – Petra Šavrdy. Že by případná porážka ovlivnila prodloužení jeho smlouvy na Štvanici si prý nepřipouští.☺

HELENINO JUBILEUM I SMUTEK

Bývalá čtvrtá tenistka světového žebříčku Helena Suková oslavila v únoru životní jubileum, ke kterému jí dodatečně blahopřejeme. Vzpětí bohužel pochovala tatínka; Cyril Suk, někdejší dlouholetý předseda federálního tenisového svazu, zemřel na začátku dubna po dlouhé nemoci ve věku 82 let. Pro český tenis toho udělal hodně. A pět let, od šestnácti do jedenadvaceti, patřil na Štvanici! Jako hráč I.ČLTK vyhrál mj. Pardubickou juniorku ve dvouhře i v deblu. „A měl jsem tu čest být členem štvanického ligového áčka s Javorským, Kordou, Krajčíkem a mojí Věrou,“ vzpomínal v posledním rozhovoru pro I.ČLTK Revue.

OBSAH

- 03** | Prague Open: Dva domácí tituly z debla
- 06** | Pohár odvezla Knutsonová
- 09** | Nekonečné čekání (Markéta Vondroušová)
- 10** | Těšte se na novou terasu
- 14** | Zbraně mu nechybí (Jakub Nicod)
- 16** | Místo „kukísků“ poháry (Gabriela Šulcová)
- 18** | 3+3 babytenisté v Masters
- 20** | Levačka ze severu (Valerie Křivanová)
- 22** | Srdcovka Jana Rybína? Nemovitosti!
- 24** | Večírek jako motivace
- 28** | Klíčová je hlava, říká Richard Pavlův
- 30** | Kapitoly z historie Štvanice (závěr seriálu)
- 34** | Kéž jsou tu prázdniny (rozhovor s A. Fröhlichem)
- 38** | Na Vánoční party na tanec nedošlo
- 40** | Vzpomínáme: Jirko, chybiš nám

Na pěkný tenis chodila na Štvanici i pěkná divácká návštěva

Prague Open se povedlo, i když bez domácího úspěchu v singlu

ODMĚNA ZA 35 LET?

Bez velkého jména, jak je – až na výjimky typu Wawrinky – zvykem, ale za krásného počasí a solidního zájmu diváků se odehrál 25. ročník Advantage Cars Prague Open. Květnový dvojturnaj mužů a žen, kombinace ATP Challengeru 75 a Women's World Tennis Tour W75, byla tradičně šancí pro domácí mláďa přivedla na Štvanici pár zajímavých jmen.

„Ani vteřinu nepochybuji, že někteří z mladíků, které jsme viděli, budou hrát brzy na vysoké úrovni. Ať už Nor s ruskými kořeny Budkov Kjaer, který loni vyhrál juniorku Wimbledonu, sedmnáctiletý Holanďan Rottgering, juniorská jednička, jejímž koučem je někdejší výborný hráč Paul Haarhuis,

nebo Španěl Landaluce – ten se mi líbil asi nejvíc. Naprosto to koresponduje s historií našeho challengeru; každý rok jsme tu viděli někoho z mladých, kteří se postupně výrazně prosadili, ať už to byli Berdych, Monfils, Goffin nebo Dimitrov,“ glosoval mužskou část Prague Open ředitel ATP Challengeru Vladislav Šavřda

a dodal: „S oblibou říkám, že kdyby měli tihle hráči na hlavě pytel, člověk by nepoznal, jestli jde o tenistu s rankingem 140, nebo 40. Hrají opravdu výborný tenis a k vyšším příčkám jim chybějí jen zkušenosti a víc odehraných zápasů na vysoké úrovni. Takže fanoušky, kteří chtěli vidět pěkný tenis, Prague Open určitě

Talentovaný Španěl Llanduce dokráčel do semifinále, kde nestačil na Nizozemce Den Oudena

Niki Bartůňková nezvládla úvodní zápas

i letos uspokojil. Pokud si odmyslíme vlastenecké pocity, protože českým tenistům se (ve dvouhře) nedařilo."

Prapor drželi deblisté – Matěj Vocel a Denisa Hindová slavili se zahraničními partnery triumf! V singlu bohužel úspěch nepřišel. Valentová narazila na nasazenou dvojku, Šalková uhrála kolo. Niki Bartůňková, vracející se po nepříjemné dopingové kauze, vedla v duelu 1. kola s Turkyní Ozovou už 4:1 ve třetí sadě, ale zápas nedotáhla. „Možná se projevilo, že v těch dnech víc než na tenis myslela na nadcházející maturitu," hodnotil nezdar Šavřda. Podobně dopadla Tereza Martincová, která hrála první turnaj po více než půl roce a zranění kolene; hladce vyhrála první set, ale v koncovce ji proti Australance Honové (což byl nemilosrdný los) limitovala chybějící herní praxe. „Co mě naopak potěšilo, to byl výkon Sarah Fajmonové v kvalifikaci; byla to její premiéra na takovém turnaji a nevedla si vůbec špatně. A musím

pochválit deblisty, pro Denisu (Hindovou) i Matěje (Vocela) je vítězství velký úspěch. Matěj debly opravdu umí, a pokud najde stálého partnera, věřím, že může hrát grandslamsy."

Co ještě stojí za zmínku: podle informací supervisory turnaje Valerího Lutkova se ATP rozhodla, že odmění pořadatele, kteří organizují turnaj více než třicet let. A protože Prague Open se hraje nepřetržitě už 35 let – nejprve deset pod taktovkou Jana Kodeše a poté dalších 25 díky Damm Sport Agency, respektive I.ČLTK, možná se jí Štvanice dočká. Otázka zní, zda půjde o medaili, anebo finanční pobídku. Ta by se velmi hodila, stejně jako silný partner, který by s turnajem spojil jméno pro příští roky.

P.S. Vítězem dvouhry ATP Challengeru se stal nenasazený Rakušan Filip Misolic, mezi ženami se radovala turnajová jednička Britka Jonesová.

Silná dvojice; vlevo juniorská jednička Mees Rottgering, vpravo jeho kouč Paul Haarhuis

Tereza Martincová hrála na Štvanici poprvé po několikaměsíční pauze

Radost vítězných deblistek aneb Denisa Hindová a Nizozemka Jasmijn Gimbreová

NOVINKA NA ŠTVANICI

Možná jste si v průběhu Prague Open všimli kamer instalovaných na kurtech, na kterých hráli muži. Na každém dvorci tři vzhodu a dvě na podélné straně. Jde o další technologickou vychytávku, kterou zkouší ATP.

„Byli jsme jedním z prvních turnajů, na kterých ATP tenhle systém testovala. Výsledkem snímání pohybu hráčů a letu míčků jsou mapy, které známe třeba ze sledování pohybu hráčů ve fotbale. První výstupy a ohlasy jsou velmi pozitivní,“ přiblížil Jan Smíšek, šéf společnosti Perinvest, která byla tradičně promotérem turnaje žen, a také šéf rozhodčích při Prague Open. „Co je zajímavé: za novinkou stojí společnost Bolt6, jejímž ředitelem je Steve Carter, jenž předtím šéfoval Hawk Eye, známý systém hlídání lajn.“

Cílem nového systému je zatraktivnit tenis pro fanoušky, lačnicků po dalších číslech, statistikách a informacích. „A taky je to další důkaz nástupu technologií, které jsou všudypřítomné. Nechoďme daleko; všechny letošní turnaje ATP už se hrají bez čárových rozhodčích, taktéž většina turnajů žen, o US Open a Australian Open, kde je to běžné od covidu, ani nemluvě. Na každém kurtu zkrátka sedí jen hlavní rozhodčí na umpíru a vedle kurtu jeho asistent, který v zásadě pouze otevírá plechovky s novými míči a případně doprovází hráče na toaletu.“

Jedna věc je ale na technologiích v tenise ošemetná: nebudou-li potřeba lajnoví rozhodčí, zmizí základna, ze které se rekrutovali ti nejlepší, a tedy umpíroví sudí. „Souhlasím, tohle může být do budoucna potíž, protože počet rozhodčích se násobně sníží, nebudou zkrátka potřeba,“ přikyvuje Smíšek s dovětkem, že už nyní bývá na turnajích jen několik málo sudích, tzv. back-up team, a sice pro případ nenadálých výpadků technologií. Ale kdo ví, třeba už za dva tři roky nebudou potřeba ani muži na umpíru a zápasy budou kompletně „pískat“ nové technologie...

POCHVALA PRO BARTŮŇKOVOU

Třetí únorový týden hostila Štvanice turnaj ITF 75 žen Winter Prague Open (USD 60 000). Organizátorem byl tenisový svaz a na úspěšném průběhu se podílel i I.ČLTK; poskytl zkušený tým a ředitelem turnaje byl Petr Šavřda. Hrál se v pevné hale a v pavouku dvouhry nechyběla Nikola Bartůňková, která se vrací po dlouhé pauze kvůli průtahům při vyšetřování údajného dopingu, který se nakonec neprokázal. Po výhrách nad Kovačkovou a Turkyní Ozovou ji ve čtvrtfinále zastavila po třísetové bitvě pozdější vítězka Knutsonová. „Niki mě příjemně překvapila, ač bylo zřejmé, že jí chybí zápasová praxe,“ glosoval výkony Bartůňkové Vladislav Šavřda. Knutsonová se prodrala k titulu z kvalifikace; ve finále udolala Australanku Aiavaovou 6:4, 3:6 a 7:5, získala svůj nejcennější titul a vrátila se do Top 200. Také čtyřhru ovládly Češky – Jesika Malečková s Miriam Škochovou.

Gabriela Knutsonová s pohárem za vítězství na Štvanici

PODAŘÍ SE PRONÁJEM OBLOUKŮ?

Možná jste také nevěřičně kroutili hlavou při sledování instalace pilířků zabraňujících vjezdu a parkování pod oblouky Negrelliho viaduktu. Přes tuto nepříjemnost pokračuje vedení klubu v jednání s Magistrátem, který je vlastníkem pozemků na ostrově, a ač zatím chybí souhlas radnice Prahy 7, pronájem několika oblouků pro parkování členů klubu by nakonec měl být schůdný. „Pevně v to doufáme, protože nemožnost parkování by způsobila návštěvníkům Štvanice, především rodičům, kteří vozí na tréninky malé děti, značný diskomfort,“ říká generální manažer klubu Vladislav Šavřda. A nastiňuje, že další možností parkování by po omezení příjezdu na ostrov bylo parkoviště pod Hlávkovým mostem, kde by si I.ČLTK rád pronajal další plochu. Věříme, že obě varianty skončí pozitivně a hraní na Štvanici nikomu neznepříjemní.

Pod oblouky viaduktu se momentálně parkovat nedá...

ODEŠEL JIŘÍ FENCL...

Už už to vypadalo, že zákeřnou nemoc přemůže, na podzim se ukázal na klubovém turnaji I.ČLTK v golfu a zdál se být mírným optimistou. Tím nečekanější a smutnější zpráva přišla na konci ledna. **JIŘÍ FENCL** po téměř dvouletém boji prohrál boj s rakovinou. Bylo mu pouhých čtyřiapadesát...

Na Štvanici zanechal hlubokou stopu, a nejen proto, jak výrazně se trenérsky podílel na úspěších a medailích Lucie Hradecké. Vedl také Michaelu Paštikovou, Ivetu Benešovou, sestry Plíškovy, Markétu Vondroušovou, působil v roli trenéra fedcupového týmu. „Jirkův odchod je ohromná ztráta; nesmírně jsem si ho vážil, byl jedním z nejcharakternějších a nejférovějších lidí, jaké jsem poznal,“ říká šéf I.ČLTK Vladislav Šavřda. Vzpomeňte na Jirku s Lucií Hradeckou a Míšou Raptopulu-Paštikovou na poslední straně magazínu

Jirka Fencel v roli rádce Lucie Hradecké; nejen tak si ho budeme pamatovat

Welcome Aboard

www.smartwings.com

smartwings

Italský chrtík Milo si celé jaro užíval maximální pozornosti

Po osmi zápasech ukončilo návrat šampionky opět rameno; a potom znovu!

NEKONEČNÉ ČEKÁNÍ

Skoro to vypadá, jak by ji ten nahoře neměl rád. Od jisté doby jí povolí sezonu a nějaký parádní úspěch, aby ji vzápětí potrestal zraněním a dlouhou rehabilitací. Pro **MARKÉTU VONDROUŠOVOU** už to začíná být únavné, tím spíš, že po lednovém návratu stihla jen pár zápasů a zase se mučila hlavně ve fitku a bez rakety. A znovu kvůli levému rameni, které je snad prokleté...

Do Austrálie odlétala na přelomu roku natěšená; cítila se fit, v kondici, věřila, že na turnajích ukáže, že přes půlroční pauzu (od Wimbledonu!) pořád patří do špičky. Osud jí ale dopřál jen pár slunečných dnů. „Přitom jsem za sebou měla nejlepší a největší přípravu vůbec, tři měsíce jsem fakt makala, a nakonec to bylo k ničemu,” povzdechne si.

Novoroční trable začaly skrečí ve druhém kole v Adelaide kvůli zranění levého stehna, které ji vyřadilo i z Australian Open. To horší mělo ale teprve přijít. Po dvoutýdenní pauze zamířila do Abú Dhabí, kde se proti Bencicové znovu připomnělo loni operované rameno. „Nebrala jsem to nijak dramaticky, říkala jsem si, že je to únava; dlouho jsem přece nehrála a teď tři zápasy v řadě. Jenomže v Dauhá už to byl proti Svitolinové třísetový boj s bolestí. Přiletěl za mnou (fyzioterapeut) Martin Janoušek, zkoušel mi rameno uvolnit, ale spíš se to zhoršovalo. A v Dubaji další týden totéž,” popisuje chvíle, kdy se jí znovu (pokolikáté už) bortil svět.

Následoval kolotoč návštěv ordinací doktorů Kebrleho, respektive Dvořáka, až po specialistu v Belgii. Resumé? Další operace nestabilního ramene. Anebo pokus odstranit problém intenzivním speciálním cvičením.

„Představa, že do mě po pěti měsících znovu říznu, že půjdu už na čtvrtou operaci ruky, byla nepředstavitelná; nemluví o tom, že ta operace je trochu riziková. Kdyby se to kolem kloubní hlavice „stáhlo” příliš, byl by to problém. Takže jsme zvolili cvičení, i když nebylo stoprocentní, že po něm budu moct naskočit do zápasového módu.”

V březnu tak Markéta nastoupila další sebetrýznění; hodiny, dny a týdny trochu nezáživného cvičení a čekání na den, kdy se (snad) rameno umoudří. S vidinou, že pokud se stav nezlepší do tří měsíců, bez operace to nepůjde... „Nebylo to vůbec zábavný, ale nedalo se nic dělat.”

Je jí pětadvacet, ale podobnou pauzu s nejistým koncem prožila poněkolkáté. „Jak jsem to zvládala? Občas bídě, ale musela jsem. Tentokrát to bylo asi nejhorší; po tom půlroce bez tenisu jsem se fakt těšila, cítila se připravená, a zase to krachlo... Jsem ráda, že jsme si na začátku března pořídili Mila; je to italský chrtík, kterého jsem si vyhlédla už dřív. Teď přišla ideální chvíle. Když jsme s ním vyrazili ven, byla to fajn zábava, pomáhalo mi to, abych se neutápěla v problémech s ramenem, ten čas plynul tak nějak líp,” usměje se a pohladí štěně, které prý ani v dospělosti nezabere půlku bytu. „Když ho moc nepřekrmíme, měl by mít šest kilo a 35 centimetrů v kohoutku, prostě taková větší veverka,” řekne a dodá: „A taky se mi líbí, že by měl pouštět minimum chlupů; to když si

vzpomenu na babiččina mopse...”

I hlídání při cestách za tenisem už má prý Maky domluvené: „O víkendu měl Milo první přespávačku u ségry a dopadlo to dobře, tak věřím, že ho Julča pohlídá. A kdyby ne, přemluvím mamku.”

Bez tenisu Markéta nakonec nevydržela dlouho. Poté, co viděla finále v Indian Wells, prý okamžitě volala trenérovi se slovy: Zítra jdeme na kurt! Hernych ji sice maličko zrazoval a kázal trpělivost, ale nedala se. „Prostě jsem to musela zkusit. Rameno nebolelo, tak jsme začali dvakrát týdně a postupně přidávali...”

Na začátku dubna snila Markéta o tom, že by mohla stihnout Paříž. Ale protože rameno snášelo i náročnější tréninky, z Paříže byl Řím. Jenomže happyend se nekonal. K utkání prvního kola proti Wang Sin-jü nenastoupila, rameno se znovu ozvalo... „Zase mě začalo bolet,” přikývla po návratu s dovětkem, že v pondělí po Prague Open, v den uzávěrky Revue, ji čeká další návštěva ordinace...

Držíme palce, Maky.

Markéta v posilovně; za poslední rok v ní strávila mnohem víc času než na dvorci

Jeden z návrhů úprav terasy včetně ostrůvků zeleně poblíž fontány

Klub čeká další vylepšování; nový kurt a zeleň u bazénu, ale hlavně:

TĚŠTE SE NA TERASU

Sotva oschly nátěry zbrusu nových modrých hardů a lepidlo pod fototapetami ve vestibulu a hráčské odpočívárně, vedení klubu chystá další úpravy a rekonstrukce. Po jemném doladění recepce dojde v zázemí na vybudování malé tělocvičny; a pak už se bude pracovat výhradně v exteriérech.

VESTIBUL I NOVÉ KURTY

Zkusíme-li stručně shrnout, co všechno se stihlo loni, jedna věta stačit nebude.

Kurty 7 a 8 vyměnily antuku za tvrdý povrch, který přes zimu zakrývala nová „bublina“ včetně moderního agregátu. Skvěle se hrálo i na novém povrchu v trojhale; vítala hráče komfortem – kobercem a čerstvě natřenými stěnami.

Vestibul omládl nejen díky novému elegantnímu nábytku, květinám a praktickému rozčlenění, ale také (wimbledonské) fototapetě. Dřevěný

obklad a nový pultík recepce teď proměnu dokončily.

Odpočívárna, chcete-li místnost pro hráče, je o dvě třídy hezčí a komfortnější, také útulnější, s příjemnou dělicí stěnou a možností četby nebo studia, nadto vyzdobená fototapetou a snímky Martina Sidorjaka.

Do dětského koutku ve skleníku už nezatéká, nové podhledy, výmalba, koberec a botník udělaly své. V patře nástavby navíc vznikla praktická kuchyňka.

Je toho dost, co říkáte?

„Mám z toho radost a věřím, že se úpravy členům líbí. Na vestibul mám vesměs pozitivní ohlasy, i na novou dětskou hernu. Myslím, že loňský rok byl v tomto ohledu velmi povedený. Chceme zkrátka členům vytvořit co nejpříjemnější prostředí, aby se na Štvanici cítili dobře a chodili sem rádi, ať už za tenisem, nebo posedět s přáteli. A co mě těší asi nejvíc – už to není tak, že bych musel přijít a říct: Proboha, musíme něco udělat s restaurací... Většina nápadů a iniciativy přichází od mladých a já jsem moc rád, že se starají,“ pochvaluje si prezident klubu Petr Šimůnek, přestože mu některé projekty dělají průvan v klubové pokladně.

„Mnohá vylepšení souvisejí s tím, jak úspěšně žádáme o dotace – a loňský rok byl v tomto ohledu vydařený. Ale vyplatilo se nám, že jsme v uplynulých letech hospodařili obezřetně, abychom měli rezervu pro případné investice do areálu. A to teď kvůli komfortu a pohodlí členů a udržení kvality areálu činíme,” doplňuje generální manažer klubu Vladislav Šavřda.

LÉTO BUDE PRACOVNÍ

Štvanické budování tedy loňskými úpravami nekončí. Pouze se přesune převážně do exteriéru. Dvěma zásadními „stavbami“ budou rekonstrukce kurtu číslo 9, který dostane – tak jako sedmička a osmička – zbrusu nový tvrdý povrch, a také úpravy a kultivace terasy klubové restaurace a přilehlého okolí. Tím je míněna též přístupová cesta od branky u Hlávkova mostu a samotný vstup. A kdy se začne?

„Vypadá to na letní měsíce, kdy nápor na kurty maličko opadne, případně podzim, tedy po ukončení letní sezony,” říká manažer pro správu Martin Šustr s dovětkem, že detaily rekonstrukce, respektive povrchu hardcourtu 9, se stále ladí.

Úpravy by měla doznat také cesta od branky k recepci; kromě osvětlení přijde na řadu (částečná) výměna zeleně, která ji lemuje a má nejlepší roky za sebou. A výkladní skříň klubu se 130letou tradicí bude před vstupem umístěný „welcome board”; velké kluby si podobný nepochybně zaslouží. A jak říká Petr Šimůnek, pokud se instalace stihne včas, skupinka hostů z All England Clubu se u něj nepochybně při příchodu na kurty během červnového přátelského utkání ráda vyfotí.

NA ŘADĚ JE TERASA

Středobodem úprav bude ale letos terasa klubové restaurace. Architektonický návrh zpracovala kancelář dlouholetého člena klubu Adama Fröhliche, který se výrazně podílel i na loňských úpravách interiérů. Velmi operativně vzniklo několik návrhů řešení (viz vizuál vlevo), nad kterými se neustále diskutuje.

// Většina nápadů a iniciativy přichází od mladých a já jsem moc rád, že se starají.

Petr Šimůnek

„Při úpravách interiérů jsme Adama požádali o pomoc a on se pro to okamžitě nadchnul. A protože jsme s ním udělali skvělou zkušenost, obrátili jsme se na něj znovu,” přibližuje za management klubu Petr Šavřda a pousměje se: „Díky Adamovu angažmá ale úpravy neskončí terasou; postupně se to nabalovalo a chceme to vzít z gruntu. Zkrátka jsme se od terasy dostali až ke vchodu do areálu...”

Na papíře plánované úpravy finišují, realizace čeká na týdný, kdy bude v klubu o něco menší provoz. A kde se vůbec vzal primární impuls k rekonstrukci?

„Bylo jich asi víc; jednak červnová návštěva z All England Clubu, na kterou bychom chtěli být co nejlépe připraveni. Ale už delší dobu si uvědomujeme, že nábytek na terase je třeba vyměnit za nový, modernější a lehčí, a že dosluhující květináče a nesourodé osázení v nich velkou parádu nedělají,” říká Martin Šustr. „Zapojením Adama a dalšími diskusemi z toho pak vzniklo trochu komplexnější pojetí včetně zástěny kolem terasy s úzkým záhonem zeleně a ostrůvkem kolem stávající fontánky.”

Nutno dodat, že prvním vylepšením je z gruntu vyčištěná dlažba na terase; s nápadem přišel člen klubu René Teuber, který také našel dodavatele a práce zafinancoval. „Chci mu poděkovat za nápad i za to, jak se angažoval. Po dokončení rekonstrukce bude zřejmě třeba ještě pár míst doladit, ale terasa díky vyčištění ohromně prokoukla,” říká Petr Šavřda.

BAZÉN AŽ ZA ROK?

A ještě jedna drobnost: tůje u bazénu sice stále plní funkci zástěny, okrasnou už ale kvůli pokročilému věku nikoli, proto i tady se bude upravovat. „Je to nutné, přestože dáváme na rady externí zahradnické firmy a tůje pravidelně hnojíme a stříháme. Rezavá místa už ale zelená nebudou, je čas zeleň vyměnit. Od Vltavy i kurtu číslo 5 bychom chtěli vybudovat pěkný dřevěný plot, který by měl vytvářet soukromí, než se toho zhostí nově vysazená zeleň,” přibližuje Martin Šustr a Petr Šavřda dodává: „U stěny malého centru by možná mohlo vzniknout i malé posezení, pár stolků. Zkrátka chceme areál vylepšit, aby byl hezký, ale je toho dost a tím pádem to bude stát spoustu peněz; jen nový

Vestibul doladila wimbledonská tapeta a vylepšená recepce

Místnost pro hráče je rozčleněná a nabízí místo pro studium i odpočinek

nábytek na terasu restaurace přijde skoro na půl milionu! Tím chci říct, že úplně všechno zřejmě letos nezvládneme a na bazén možná dojde až za rok. Ale chceme to dotáhnout, protože nás to baví a areál si to zaslouží; delší dobu jsem slyšel, že funguje v režimu přežívání, a to se nám teď daří změnit.“

ANI NA SLAVOJ SE NEZAPOMÍNÁ

Ač to zní jako pěkná tečka za vylepšováním areálu, ještě to není všechno.

Na kurty na Slavoji se od začátku dubna vstupuje novou bránou, výměny se dočkalo i pletivo u vstupu a kurty zahálily nové plachty v modré barvě.

// Zapojením Adama (Fröhliche) a mnoha diskusemi se z vylepšení terasy stala mnohem komplexnější záležitost...

Martin Šustr

Renovaci dozná kurt na beach volejbal i víceúčelové hřiště. Plán na padelový kurt na tomto místě naopak kvůli stavebním omezením padá; v úvahách je jeho umístění uvnitř hlavního areálu, za kurty 2, 3, pokud v tomto místě nevyroste kondiční hala nebo kurt pro pickleball, jakousi sportovnější variantu líného tenisu.

A pokud vkročíme do interiérů, už jste si nepochybně všimli nových desek stolů v restauraci. Další změnou bude zrušení golfového simulátoru v chodbě za kadeřnictvím, místo něj vznikne tzv. funkční zóna, ve které budou mít závodní hráči klid a dostatek místa na protahování.

„Pořád hledáme další prostory, impulsy postupně přicházejí. Máme sice krásné nové fitko, ale v exponovaných časech, kdy je tam plno, trochu chybí komfort a volnější prostor pro protahování, cvičení s gumami, kompenzační cvičení. Druhá věc je, že golfový simulátor už není tolik využíván a technicky je výrazně za zenitem,“ popisuje pohnutky ke změně Petr Šavřda. Místnost nabídne pro nové využití dostatek prostoru a především soukromí, nevýhodou je snad jen méně světla, jediné okno je málo. Trenéři i hráči už se ale na malou tělocvičnu těší.

Takhle bude klub už brzy vítat všechny příchozí

TALENT & DŘÍČ

Příležitost vzniká setkáním. To platí ve sportu, v životě i v byznysu. Podporujeme motivaci a touhu vyhrát, talent a společný úspěch. U nás se setkává odvaha soukromých investorů s odvahou sportovců vítězit.

Jsme křižovatka příležitostí. Už 25 let se u nás setkávají úspěšní investoři, majitelé firem i privátní klienti, kteří hledají něco výjimečného. Zakladatelé projektů a ti, co jim věří. Ti, co potřebují, s těmi, co mají. Ti, co znají trhy, s těmi, co znají lidi. U nás se setkávají soukromé investice a odvážné nápady.

Jsme privátní a investiční banka.
Každé setkání je příležitost společně růst.
Potkejme se.

Cítím se tu fajn, říká o novém štvanickém „domově“ Jakub Nicod

ZBRANĚ MU NECHYBÍ

Na kurtu z něj doslova tryská energie; při pohybu, dobíhání kraťasů, při servisu i razantních úderech od základní čáry. Pokud se podaří potenciál dvacetiletého **JAKUBA NICODA** naplnit, může být dalším štvanickým tenistou v první světové stovce

Na ostrov přišel na začátku roku ze Stromovky. „Nejsem extra náročný, ale cítil jsem se trochu odtržený. Hrál jsem na Spartě šest let a měl tam skvělého kondičáka Jozefa Topercera, nebylo snadné odejít, ale tu změnu jsem prostě potřeboval,“ líčí talentovaný mladík, jehož učili tenis dědeček s otcem a později na Startu Stanislav Burian, a usměje se: „Samozřejmě jsem měl trochu obavy, jak to bude na Štvanici vypadat, přece jen trávím v klubu celé dny, je to druhý domov. Ale z jednání s vedením jsem měl hodně dobrý pocit a cítím se tu od první chvíle fajn.“

Už jako junior posbíral pár úspěchů, patřil na začátek druhé desítky žebříčku ITF. Mimo jiné se výrazně podílel na triumfu ve Winter Cupu 16letých; hrál tak dobře, že si vysloužil smlouvu se značkami Lacoste a Tecnifibre, která běží dodnes. I dveře mužského tenisu pak rozrazil nebojácně. Ač před dvěma lety maturoval a tenis kvůli tomu přišel zkrátka, turnajů odehrál jen minimum, prodral se ze začátku druhé tisícovky na 542. příčku

ATP. A loni už skočil – i díky dvěma semifinále na challengerech – do třetí stovky! Škoda, že mu konec roku i začátek letošního znepříjemnilo zranění třísla, respektive kotníku, a neměl šanci obhajovat body. Pod trenérským vedením Iva Mináře se teď snaží, aby se znovu vrátil na vlnu. A kouč nového svěřence chválí.

„Pracovat s Jakubem je fantazie; ráno v půl osmé je ve fitku a umí si perfektně zorganizovat den. Je pečlivý, všechno dělá v klidu. A odchází v šest večer, to je naprostý ideál,“ říká Minář a přidá: „Má v úderech ohromnou dynamiku, totéž platí o pohybu. Hlavní je, aby se naučil ovládat svou energii a styl, kterým hraje. Je dobré, že přišel, je oživením pro celý klub. A věřím, že jednou bude hrát grandslamy.“

Podobně mluví o nové štvanické akvizici sportovní ředitel Petr Vaníček. „Oslovila mě jeho chuť zlepšovat se a jeho naturel. Má tenis rád a chce všechno dělat správně, má prostě ohromnou chuť.“

Přístup je skvělá věc, ale k úspěchu jsou potřeba zbraně. I ty Nicod má. Výborný servis. Parádní forhend. Ale taky bekhend. „To díky soupeřům,“ směje se. „Forhend jsem měl odmalička dobrý, tak mi hráli do bekhendy, až mě ho naučili...“ A propos – ještě ten zmíněný pohyb. Když mu Minář hodí za síť pět smrtících kraťasů v řadě, doběhne všechny bez výjimky.

Jeho doménou je agresivní nátlakový tenis, ale umí se přizpůsobit; říká o sobě, že je univerzální hráč. „Rád hraju agresivně, ale když je potřeba bránit, udělám to. Nemám jenom plán A, to je myslím výhoda.“ Na otázku, co mu zatím chybí, zní odpověď: lepší přechod na síť, respektive větší chuť jít si tam pro fiftýn, který je často vyhraný. „Pracujeme na tom, ale je to běh na delší trať,“ přikyvuje kouč.

Jakub plánoval hrát od jara challengery, ale po mírném propadu na žebříčku kvůli nucené tříměsíční pauze musel zpátky na turnaje Futures. „Nerad bych se tam zasekl; na challengerech a díky možnosti zahrát si kvalifikace grandslamů je tenis jednodušší. I finančně, tam už se dá vydělat na přežití.“

Líbí se mu tenis Španěla Alcaraze. Aby taky ne. „Mám ho nakoukaného. Umí všechno; má dobrý pohyb, je to hodně živý tenis. Tak nějak bych to taky rád směřoval. Ale co se mi líbí úplně nejvíc – jeho práce s týmem, vztahy v něm a komunikace. Je vidět, že si od nich umí vztít pozitivní energii, že tam všechno skvěle funguje.“

Do Alcaraze má Jakub zatím daleko a dobře to ví. Ale touží ze sebe vymáčkout maximum. „Uvidíme, na co to bude stačit, ale když mi vydrží zdraví, věřím si. Zdravé ego je v tenise potřeba,“ usměje se.

Jakub Nicod při tréninku na Štvanici

Místo „kukísků“ vyhrává Gabriela Šulcová poháry za čím dál větší úspěchy NA TRÉMU NETRPÍ

Jako by jí pomohl odchod vrstevnice Evy Halfarové, která byla o krůček vpředu. Čtrnáctiletá **GABRIELA ŠULCOVÁ** se od loňska významně zlepšila; dokonce natolik, že vyhrála halové mistrovství starších žákyň v Plzni. „Dvě z nejlepších holek tam ale chyběly,“ řekne skromně dívka, o jejíž tenis pečuje tatínek Miloslav, bývalý aktivní hokejista a fotbalista.

S tenisem začínala doma v Chomutově; když jí kamarád ve školce ukázal pohár, který vyhrál s raketou, záviděla mu. „Takže jsem hned šla za tatkou, že chci hrát tenis,“ říká. Ve skupince těch nejmenších patřila k šikovnějším, a jakmile začala objíždět turnaje, skoro pokaždé si domů vezla pohár – „kukísek“, jak tehdy říkala.

Teď už Gabriela nevyhrává „kukísky“ a nejezdí na turnaje „za komínem“, jak říká její tatínek, rozuměj v domácím okrese. Dávno roztáhla křídla. Loni se jí v TK Chomutov trenérsky věnoval Jan Marek, ale jezdila i na Štvanici, od léta za Jiřím Hřebcem. Teď už na ni davisupová legenda na ostrově dohlíží třikrát čtyřikrát týdně.

„Všiml jsem si jí už dřív; je pracovitá a určitě má šanci. Navíc zatím nehraje tolik, takže má kam přidávat,“ říká zkušený kouč s dovětkem, že slečna z Chomutova

má na tenis i dobrou povahu. „A velmi dobré základní údery; taky hraje rychle a dělá málo chyb, to je velmi důležité. V tom ostatním se pořád může zlepšovat.“

Přestup na Štvanici jí loni v lednu domluvil bývalý trenér Andy Donald, se kterým právě končila spolupráci. A tak začala Gabriela s otcem jezdit do Prahy. Nejdřív jednou týdně, pak dvakrát, teď už pravidelně pondělí, středa, pátek a před důležitou akcí občas den přidají. „Jezdíme na otočku; mamka nám udělá krabičky s jídlem a vyrážíme,“ směje se Gabriela. V úterý a ve čtvrtek má naopak doma v Chomutově fyzio a kondiční trénink ve fitku.

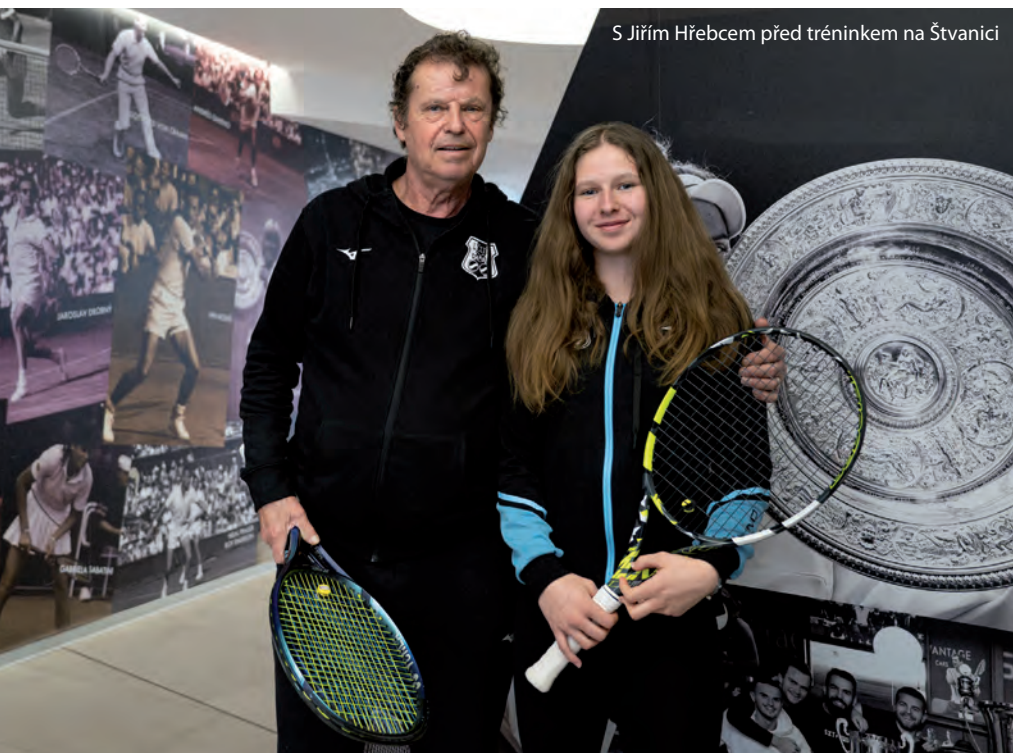
Co Gábině pomáhá – ve škole má od osmé třídy, tedy od loňského září, individuální studijní plán. Přes zameškané hodiny školu sice zvládala i dřív, ale postupně začalo turnajů a absencí

přibývat a ne všichni učitelé to brali. „Tohle je ideální, můžu si věci do školy udělat tak, jak mi to vyhovuje. Dřív to bylo složité; v osm večer jsme přijeli z Prahy a já musela dělat úkoly a chystat se na test,“ kvituje individuál Gabriela a otec dodává: „A také jí to uvolnilo ruce na dopolední tréninky, takže může hrát dvouházově.“

Už loni se jí dařilo, na konci léta vyhrála turnaj TE U14 v Jablonci, zahrála si finále v Ulmu a zvítězila na áčkovém turnaji v Mariánských Lázních. Letos vyhrála další „áčko“ v Ostravě a taky halové mistrovství. „Určitě můj největší úspěch, ale konec loňského léta a vlastně i celá zima se mi povedly,“ říká Gabriela, která je na domácím žebříčku ročníku 2011 čtvrtá. Teď už se těší, že si letos zkusí první juniorské turnaje ITF. „Asi to bude mnohem těžší, ale snad nějaké kolo uhraju,“ říká a otec dodává: „Bude to spíš otukávání, žádné velké očekávání nemáme; vkročí mezi o dost starší a fyzicky vyspělejší holky.“

A propos – Miloslav Šulc vybudoval v Chomutově prosperující nábytkářskou firmu; i díky tomu může rodina dceru podporovat a on sám být řidičem, manažerem, sponzorem i servismanem raket. Jediné, do čeho už se mu nechce – jít s dcerou na kurt. „Hecuju ho každou chvíli, ale prý už ne,“ směje se Gabriela, které se líbí tenis Karolíny Muchové a mezi svoje zbraně počítá jistotu, forhend a dobrou hlavu. „Netrpí na trému,“ kvituje otec a chválí, že je dcera pečlivá a má vnitřní motivaci, takže žádá další není třeba. „Ale když se mi něco povede, koupí mi tatka nějaké oblečení nebo dortík,“ připouští Gabriela.

Hodně pěkných oblečků!

S Jiřím Hřebcem před tréninkem na Štvanici

TARESPA / HALAMA

THE LIMITS OF SUCCESS

„Glass and the career of an athlete are very similar. You are always one step away from the end, but also one step away from a lifetime success.“

www.tarespa.com | +420 737 388 838

Děti hrálo dost,
těch opravdu dobrých
ale ubývá

3 + 3 V MASTERS

Tréninky na nedaleké Hajnovce, pro ty nejlepší čtyřikrát týdně, tradiční seriál turnajů kategorie babytenis i turnaje na středním kurtu nebo v minitenisu (celkem jich bylo osm); taková byla zimní náplň nejmladších kategorií I.ČLTK pod vedením Jana Pechy.

Účastníci Masters; druhý a třetí zleva stojí Albert Šimánek a Júki Hálek, dole v čepici Amin Shazali

Babytenisová série zakončená tradičně Masters se i naposledy povedla (jak také jinak při neutuchajícím nadšení vedoucího trenéra tenisové školy), na Štvanici si ji zahrálo na padesát dětí. Šlo už o 32. sérii, přičemž tu úplně první vyhrál na přelomu let 2008–2009 Tomáš Macháč.

U nejmladších kategorií bohužel funguje „postcovidový syndrom“, výkonnostní nůžky se rozevírají. „Na jedné straně jsou ti, kteří jdou do tenisu naplno, na druhé ti, kteří hrají jen dvakrát týdně. Střed bohužel tak trochu mizí; i proto jsme Masters v obou kategoriích hráli poprvé jen s deseti účastníky rozdělenými do dvou skupin po pěti namísto s šestnácti dětmi. Ve vyšším počtu by část zápasů měla jednoznačné výsledky a nedávala smysl. Špička je zkrátka čím dál užší,“ posteskuje si Pecha a přidává zajímavost: všechny čtyři štvanické akce vyhrál jediný hráč – Richard Hampl ze Sparty. „Ne vždy to bylo jednoznačné, ale pokaždé

nakonec vyhrál. Jsem rád, že ho Bertík (Šimánek) loni dokázal porazit.“

Co Pechu v zimní sezoně potěšilo: většina štvanických hráčů se postupně zlepšovala. Důkazem bylo mj. hojné zastoupení ve zmíněném březnovém Masters; zahráli si ho tři kluci a tři dívky reprezentující I.ČLTK. A tak je na začátku letní sezony na místě optimismus.

„Mírný,“ usmívá se trenér dětí ze Štvanice a jmenuje ty nejlepší, kteří by měli být oporami družstev pro mistrovství ČR. Mezi chlapci jsou nejvýš Albert Šimánek, Júki Hálek a Amin Shazali, všichni ročník 2016. Všem se trenérsky věnuje právě Pecha a všichni si zahráli štvanické Masters, přičemž Šimánek skončil třetí. Spolu s Hálkem navíc krátce před Masters absolvovali mistrovství ČR babytenistů v Hradci Králové, kde jen těsně neprošli mezi posledních osm; potvrzení, že patří mezi domácí špičku.

I mezi děvčaty má dobře našlápnuto trio, a sice Linda Smržová, Valerie Křivanová a Diana Kapustová. „Linda je „naše“, čtyřikrát týdně pravidelně trénuje na Hajnovce, resp. na Štvanici. Valerie, která skončila třetí v Masters i na republice v Hradci, je z Ústí, kde ji připravuje trenér Jaroslav Vondrášek, sám bývalý hráč I.ČLTK. Loni u nás absolvovala soustředění a od jara už jezdí na Štvanici trénovat. A Diana je speciální případ; Slovenka, trénuje v akademii Dominiky Cibulkové, ale její tatínek je nadšenec, na Štvanici se mu líbí, a tak za nás Diana hraje a reprezentuje klub.“

Sezona kategorie babytenis začala stejně jako loni dubnovým soustředěním těch nejlepších a pokračuje dlouhodobou soutěží o postup na domácí mistrovství; Štvanice má v ohni dva týmy složené z hráčů ročníků 2016 a 2017. (Mimochodem – ti starší už za sebou mají i první sběračskou zkušenost v rámci nedávného Prague Open.) V létě klub chystá nejen pro své hráče tradiční týdenní kempy – tak jako loni jich bude pět, chybět nebude turnajová série kategorie babytenis zakončená Masters ani turnaje na střední kurt a v minitenisu. Zkrátka všechno poběží tak jako vždy...

Zimní přebor Prahy. Zleva Linda Smržová, Sophie Kana, Albert Šimánek, Amin Shazali a Júki Hálek.

ANALYTICS DATA FACTORY

- ✓ **Špičková řešení** v oblasti real-time analýzy streamovaných dat
- ✓ **Detekce komplexních podvodů** v reálném čase
- ✓ **Řízení vztahů se zákazníky** napříč komunikačními kanály
- ✓ **Analýza senzorických dat** v reálném čase a detekce anomálního chování
- ✓ **Vývoj vlastních produktů a řešení**

www.byadf.cz

www.neodatabyadf.cz

www.foodsave.cz

Karolína Muchová

Jakub Šmejcký

Valerie s pohárem za semifinále HM ČR v babytenisu

NEJLEPŠÍ VÝSLEDKY HRÁČŮ I.ČLTK OD PODZIMU 2024

MUŽI A ŽENY

Karolína Muchová – semifinalistka WTA Premier v Dubaji a WTA 250 v Linci

Nikola Bartůňková – vítězka ITF 30K v Sunderlandu, finalistka ITF 30K v Glasgově, semifinalistka ITF 15K v Oslu

DOROSTENCI A DOROSTENKY

Sarah Melany Fajmonová – semifinalistka ITF J500 v Ósace a J300 v Tokiu

Klára Blažková – finalistka J100 v Trnavě, semifinalistka J200 v Košicích a J200 v Piešťanech

Kateřina Filipová – vítězka J30 v Praze, finalistka J30 v Košicích, semifinalistka J30 v Rakousku a Maďarsku

Julie Jiráková – semifinalistka J30 v Istanbulu

Jakub Šmejcký – vítěz J60 v Saúdské Arábii, semifinalista J60 v Dubaji

Jakub Vrtílka – finalista J60 v Bosně a Hercegovině I, finalista tamtéž II, finalista J60 v Tiraně a semifinalista J60 v Larnace

Matyáš Kozlovský – semifinalista J100 v Hamburku

STARŠÍ ŽÁCI A ŽÁKYNĚ

Gabriela Šulcová – vítězka HM ČR, vítězka turnaje kat. A v Ostravě, semifinalistka A v Praze, semifinalistka TE U14 v Istanbulu a ve Finsku

Barbora Klusáčková – semifinalistka turnaje A v Praze

Oliver Polášek – finalista A ve Valašském Meziříčí

Karel Toman – finalista A v Prostějově

MLADŠÍ ŽÁCI A ŽÁKYNĚ

Ivo Šenkyřík – semifinalista HM ČR, semifinalista A v Říčanech

Ústí, Štvanice, Málaga aneb pestrá příprava Valerie Křivanové

LEVAČKA ZE SEVERU

S tenisem začala už jako čtyřletá u dědy a babičky ve Velkém Březně. Vyzkoušela taky volejbal a gymnastiku, ale tenis ji uhranul nejvíc. Proto patří **VALERIE KŘIVANOVÁ** mezi domácí babytenisovou špičku; na mistrovství ČR v Hradci Králové skončila třetí, na štvanickém Masters tradiční halové série byla ve finále, vyhrála Severočeský přebor.

„Moje největší úspěchy,“ řekne devítiletá slečna z Ústí, kde se připravuje s trenérem Jaroslavem Vondráškem a také s otcem. Krom toho s ním čas od času vyrazí do španělské Málaga; ideální změna a zpestření přípravy. „Hlavně kvůli počasí v zimním období to dává smysl. Vali tam odehraje spoustu hodin, má dobrý sparing i trenéra, který vede v Club Deportivo Tennis Rincón akademii a před časem si nás všimnul. Navíc se tam vzdělává jazykově,“ vypočítává výhody Petr Křivan.

Od jara jezdí Valerie pravidelně každý čtvrtek i na Štvanici, kde se jí věnuje Jan Pecha. Ten ji loni pozval nejprve na sparing a pak i na krátké soustředění a začátek spolupráce byl na světě. „Valerie je šikovná levačka, sportovně založená, hraje dobře technicky; i proto je u nás mezi nejlepšími,“ chválí Pecha. Valerie už má na Štvanici i kamarády: „Třeba Lindu Smržovou a Dianku Kapustovou. Líbí se mi tam,“ říká.

Aktuálně prý pracuje s trenérem Vondráškem na vylepšení podání, pravidelně chodí na atletické tréninky a zlepšuje kondici; třeba i díky plavání, kolu a bruslím. Pokud to jednou chce dotáhnout tak daleko jako její oblíbenkyně Aryna Sabalenková, nic jiného jí ani nezbyvá. A propos: i Valerie spolupracuje se značkou Wilson, tak jako její idol. 😊

I.ČESKÝ LAWN-TENNIS KLUB PRAHA, 7.-10.8.2025
MLADŠÍ ŽÁKYNĚ – KATEGORIE B

TIME TO LEVEL UP

Doufám, že mi
operovaná plotýnka
ještě dovolí tenis
a golf, říká Jan Rybín

SRDCOVKA? NEMOVITOSTI

Na Štvanici patří už třiapadesát let. Pamatuje velké zápasy, vyhlášené večírky i nezapomenutelná představení tenisového divadla Tendiv. **JAN RYBÍN (68)** na ty chvíle pořád vzpomíná rád, jakkoli žije žhavou přítomností. Do té patří nejen úspěšné podnikání, ale i několikaletá podpora I.ČLTK.

Váš tatínek byl vášnivý tenista, ale taky vyhlášený ortoped a dlouholetý lékař daviscupového týmu; jak to, že jste nevystudoval medicínu?

„Neumím odpovědět. (s úsměvem) Neměl jsem k doktorčině vztah, nijak mě to k ní netáhlo. Možná i proto, že jsem hrál tenis, se mi zdálo jednodušší vystudovat ekonomku. Táta byl rád, že jsem na vysoké, a touhu po potomkovi-doktorovi mu splnila sestra Zuzana.“

Jako žák jste prý hrál velmi dobře a patřil do špičky – kde se to později zaseklo?

„Začínal jsem na Dukle Karlín, nyníjší Čechii, kde hrál táta, naprostý tenisový fanatik, a v žácích jsem patřil mezi nejlepší. I mezi juniory to ještě šlo, ale přechod do dospělých už se nepovedl.“

Možná jsem měl dávat tenisu víc, možná jsem na to prostě neměl... Na Štvanici jsem přestoupil v patnácti, hráli jsme tady druhou ligu, bavili se na turnajích, trávili na Štvanici celé dny. Mám na to krásné vzpomínky. A u tenisu jsem rád zůstal celý život; do padesáti jsem hrál soutěže a donedávna chodil jednou dvakrát týdně pravidelně hrát.“

Už nechodíte?

„Před rokem jsem musel na operaci plotýnky, mám umělou. A bohužel to pořád bolí. Při tenisu, na golfu, na kole... Trochu mě to trápí, věřil jsem a pořád věřím, že si ještě sport užiju; v poslední době jsem začal z firmy ustupovat a postupně ji předávám synovi Davidovi, tak jsem si myslel, že se budu více věnovat sportu, ale tohle je trochu zádrhel...“

Díky podnikání klub už několik let finančně podporujete – v čem se vám daří?

„Po revoluci jsem založil firmu, která se zabývá prodejem stavebního materiálu, a to je pořád hlavní činnost. Později se „nabalily“ nemovitosti; jednou za čas jsme postavili vilu na pěkném místě v Praze a prodali ji, takový malý development. V Praze máme k pronájmu byty a před pár lety jsme v Uhříněvsi koupili velký kancelářský a skladový areál, kde dříve sídlilo vydavatelství Vltava Labe Press; ten celý pronajímáme.“

A nedávno jste si v Harrachově pořídil pěkný malý hotel Friuli – proč?

„Ten hotýlek je radost. K Harrachovu máme roky vztah, jezdili jsme tam už

za socialismu a později si tam koupili byt, máme tam fajn partu. Nejen místní, ale taky Láďa Šavřda, Honza Vacek... Chodíme na běžky, jezdíme na kole. Hotel je v centru, jen dvě stě metrů od vleku, komplet po rekonstrukci, s pěknou restaurací. To byl vlastně jeden z důvodů koupě; v Harrachově mi totiž roky chybí restaurace se slušným jídlem a dobrým vínem. Tak doufám, že mě nový provozovatel nezklam.“
(usmívá se)

Z čeho výše uvedeného máte největší radost?

„Z nemovitostí. Když postavíme vilu, něco tu po mě zůstane.“

Už přece není vaše?!

„Ale když ježu kolem, vidím, že jsem něco udělal. Když prodám cihly, vůbec netuším, kde skončí...“

Klub asi podporujete proto...

„... že ho mám rád. A každý, kdo má možnost, by měl něco takového udělat. Štvanice je navíc rarita: jediný ze špičkových velkých klubů, který není v soukromých rukou a dělá vedle závodního i rekreační tenis. Není to jednoduché, proto pomáhám.“

Asi se vám v neustále vylepšovaném areálu líbí?

„Líbí, udělala se spousta práce, nástavba je skvělá. I vstupní hala má úroveň, v létě je parádní bazén... Pokud záda dovolí, rád bych si to ještě užil, stejně jako golf. A když to nepůjde, asi budu točit v hotelu pivo...“ (směje se)

Jan Rybín je dlouhé roky pravověrný Štvaníčák

Nejvíc mě baví nemovitosti. Když postavíme vilu, něco tu po mě zůstane; ale když prodám cihly, vůbec netuším, kde skončí...

HOTEL FRIULI

HOTEL FRIULI – ITALSKÁ POHOSTINNOST V SRDCI HOR!

Odpočinek a gurmánský
zážitek na jednom místě!

Dopřejte si relax v Harrachově spojený
s tradiční římskou kuchyní a prvotřídním
servisem.

rezervace: info@hotelfriuli.cz,
www.hotelfriuli.cz

Nejúspěšnější mladí hráči I.ČLTK za rok 2024. Zleva Marek Šmejcký, Gabriela Šulcová, Kateřina Kubíková, Sofie Jiráková, Ivo Šenkyřík a Izabela Hertlová.

Moc pěkné poděkování, potěšil rodiče prosincový Večer talentů

VEČÍREK JAKO MOTIVACE

Parádní nápad i pěkná realizace. Premiérový Večer talentů, který vedení I.ČLTK uspořádalo pro nejúspěšnější mladé tenisty klubu za rok 2024, se na začátku prosince povedl; a nejen kvůli krásné atmosféře, pěkným cenám a dobré večeři. Byla to i motivace do budoucna. A taky milé poděkování rodičům, podporovatelům, manažerům a sponzorům svých ratolestí, kteří nechyběli.

„Byli jsme nadšení. Skvělá akce, je pěkné, že klub děti ocenil. Niki si to náramně užila, a nejen na Štvanici; s maminkou doma vybíraly oblečení, upravila si vlasy. A pak prožila fajn večer s kamarády. Potkala tam i ty starší, ke kterým vzhlíží, určitě to pro děti byla i výborná motivace,“ popsal večer Tomáš Tesárek, tatínek Nikol, členky loni úspěšného týmu babytenistů.

Slavnostní večer, na kterém nechybělo vedení klubu ani trenéři, zahájil generální manažer I.ČLTK Vladislav Šavřda. Po přivítání, gratulacích a poděkování rodičům už byl čas na večeři a předání

pohárů a dárkových voucherů. Získali je Izabela Hertlová, Ivo Šenkyřík (oba ročník 2013), Sofie Jiráková, (2012), Gabriela Šulcová (2011), Marek Šmejcký (2010) a Kateřina Kubíková (2012), která byla zároveň vyhlášena nejlepší hráčkou roku. Ocenění převzalo také A družstvo babytenistů.

„Věřím, že to byl pro všechny zúčastněné příjemný večer. Dosud jsme předávali ocenění v rámci Vánoční party na Letenském zámku, ale pro ty nejmladší to nebyla ideální příležitost; převzali trofeje před zraky pro ně cizích lidí a hned odcházeli domů, protože

to je zkrátka večírek pro dospělé. Teď to pro ně bylo úplně jiné, protože strávili dvě hodinky s kamarády, s rodiči, navzájem si zatleskali,“ glosoval novinku šéf sportovního úseku Petr Šavřda a připomněl, že nešlo o standardní hledání nejlepších tenistů v jednotlivých kategoriích. „Po poradě s trenéry jsme vybrali šest nejlepších hráčů do 14 let za rok 2024 včetně nejlepšího hráče, v tomto případě hráčky, roku – Katky Kubíkové. Ve svém ročníku skončila druhá, v poslední době se hodně zlepšila. Jenom je škoda, že si pak musela dát od tenisu delší zdravotní pauzu.“

PRO KAŽDÉ AUTO PRO KAŽDÉHO ŘIDIČE

- autorizovaný prodej a servis
- prověřené ojeté vozy
- originální díly a příslušenství
- operativní leasing a fleetové služby
- půjčovna příslušenství
- půjčovna osobních a užitkových vozů

tukas.cz

Autorizovaný partner Kia | Dacia | Renault | Opel | Volvo | Volkswagen | Škoda

Nejstarším z oceněné šestice byl Marek Šmejcký, letos v březnu mj. finalista halového mistrovství ČR starších žáků. „Byla to moc pěkná akce, fajn atmosféra,“ popsal s dovětkem, že s loňskými výsledky na turnajích byl spokojen. Aby ne, právě za ně získal skleněnou trofej. I letošní rok zahájil úspěšně. Další plány? „Rád bych se letos na žebříčku ITF vešel alespoň do osmé stovky.“

Slavnostní večer ale potěšil i mnohé rodiče. Svým způsobem to bylo i ocenění jejich denodenní péče a obětavosti.

„Moc se nám to líbilo, myslím, že všem rodičům. Bylo to příjemné a pro děti určitě i motivační, už jen tím, že je někdo za jejich „dřinu“ ocenil,“ usmívala se Lenka Šenkyříková a Kateřina Kubíková dodala: „Nečekali jsme ani večírek, natož že bude Kačka hráčkou roku, tím víc jsme byli nadšení. Moc pěkné poděkování pro děti i rodiče; pro nás trochu emoční, jednak tím oceněním, ale i proto, že se Kačka krátce před tím zranila a čekala ji pauza...“

Pohodový večer zpříjemnila také tombola s pěknými cenami od značek Babolat a Mizuno, kšilty s podpisem Markéty Vondroušové, dárkovými vouchery a dalšími pěknými cenami. Těšme se na ten příští.

Nejlepší hráčka roku Kateřina Kubíková dostala od klubu i první šek©

Ocenění babytenisté: zleva Erika Pešková, Aneta Ivánková, Emily Kovařík, Nikol Tesárková, Albert Šimánek a Daniel Košler

Zaplňená restaurace při slavnostním večeru; v centru děti, vlevo rodiče a vpravo trenéři a vedení I.ČLTK

ASTON

SLUŽBY V EKOLOGII

*Váš partner pro ekologii...
... již od roku 1993*

VÝZEV SE NEBOJÍME!

+420 603 526 261

@ info@aston-eco.cz

Novomlýnská 1373 / 5, Praha 1

**24/7
NONSTOP
SERVIS
730 155 155**

Richard Pavlův dohlíží v I.ČLTK na kondiční přípravu druhý rok

Vnímejte, kolik toho vaše děti zvládnou, nabádá Richard Pavlův

KLÍČOVÁ JE HLAVA

Andy Paulson by vedle úspěchů na kurtu mohl sbírat i ty v ringu. Díky přípravě s **RICHARDEM PAVLŮVEM** totiž v rukavicích vypadá dost přesvědčivě. „Pro některé kluky je box fajn zpestření, a vůbec ne samoúčelné. Pokud je to baví, dokáží z těch tréninků často (fyzicky) dost vytěžit,“ říká kondiční trenér, který připravuje nejlepší štvanické hráče druhým rokem. A že občas vytáhne rukavice? Nedivte se, je mistrem republiky v kickboxu. Ale i s raketou to umí skvěle.

Co jste potkal dřív, tenis nebo box?

„Tenis. Začal jsem s ním dost pozdě a jako samouk. První turnaj jsem hrál v dorostu. Zhruba v osmnácti letech jsem potkal trenéra Honzu Müllera. Dostal jsem se k němu hlavně díky své vůli, naučil mě spoustu věcí. Nakonec jsem hrál první ligu.“

A box?

„S tím jsem začal jako s doplňkovým sportem k tenisu až v osmnácti, když jsem šel studovat FTVS. Respektive chtěl jsem už jako kluk, protože jsem měl

odmala rád rytíře a boj všeho druhu, jenomže když jsem tátu prosil, aby se ve Staré Boleslavi zeptal v klubu, odbyl mě, tak malé kluky prý neberou... Mě totiž tenis moc nebavil, byla to spíš tátova volba, i když ho mám rád. Tehdy jsem ale nejraději páčil míče za plot, byl v tom vzdor. *(usměje se)* A nakonec jsem stejně skončil u bojových sportů. Ve třidvaceti letech jsem raketu pověsil na hřebík a začal se kickboxu věnovat naplno. Při trénincích a zápasech v bojových sportech zkrátka cítím přirozenost a naplnění.“

Jste dokonce mistr republiky ve full contactu z předloňska – zápasíte pořád?

„Rád bych, ale naposledy jsem byl v ringu loni v dubnu. Další plánovaný Open Air galavečer nám utopil déšť, a když jsem pak byl v přípravě na mistrovství světa, rozdrtil jsem si kloub na pravé ruce. Takže mám trochu pauzu. Ale až bude příležitost, zase do toho skočím.“

Tenista a kickboxer s diplomem z FTVS, to zní dobře; pro kondičního trenéra asi ideální předpoklady?

Bez prožitků se člověk nepohne z místa, ratiem nic moc nezmění. Říkat si *Budu sebevědomej!* nestačí.

„Škola mi dala hodně, měl jsem tam pro mě mnoho nových sportů a třeba atletika nebo gymnastika mě všestranně rozvíjely. Studoval jsem obor Tělesná výchova a sport a bylo to velmi komplexní; různé druhy sportů, fyziologie, biochemie, biomechanika... Už tehdy mě začala zajímat i mentální stránka přípravy sportovců. Možná to souviselo s tím, že jsem začal boxovat. Začal jsem si zkrátka uvědomovat některé věci, uměl se na sebe podívat objektivněji, byl sám k sobě upřímnější. I moje diplomka byla zaměřená na psychologickou přípravu vrcholových tenistů; téma znělo Rozbor psychických dovedností a psychologické přípravy u profesionálních tenistů.“

Takže nejste jen tenisový trenér a kondičák, ale i mentální kouč?

„Výsledky ve sportu jsou dány úrovní jednotlivých složek výkonu. Tím chci říct, že mě vždy zajímal výkon jako celek, ne pouze tenis. S tím souvisí i zájem o fyzickou připravenost, ale zároveň i lidskou mysl. Myslím, že většina hráčů neví, že se ve volném čase věnují mentálnímu tréninku. Nikde to moc neprezentují, moje úloha v klubu je jiná. Ale určitě se to v mém přístupu projevuje, myslím, že v komunikaci a vztazích s hráči určitě. Považuji to za důležité, protože když u nich vytvoříte pozitivní emoční vazbu k dané činnosti, dokáží ze sebe vymáčknout více. A taky si myslím, že dokážu vytvářet určitý soucit pro situace, které sportovci prožívají; v podporujícím prostředí se cítí líp.“

Vás asi mentální stránka výkonů hodně zajímá?

„Ano, snažím se tuto oblast stále prozkoumávat. Docházím k závěrům, že zlepšit se v tomhle směru je mnohem těžší, než získat skvělou kondici a hrát lépe forhend. Mám samozřejmě i vlastní zkušenosti. Když jsem jednou prohrál soutěžní zápas dvakrát 6:2, říkal jsem si, že hůř už jsem hrát nemohl a trochu pátral, proč. A protože soupeř byl kamarád, šel jsem si s ním znovu zahrát následující týden a vyhrál 6:2, 6:1. V ten moment jsem pochopil, že mám nějaký limit. A taky hodně aktivní emoce hněvu, měl jsem i zpětné vazby od okolí, abych

na tom zapracoval. Díky tomu jsem zjistil, jakou roli hraje hlava a jak se při sportu otevře nitro každého z nás. Bez prožitků se v tomhle směru člověk nepohne z místa, ratiem nic moc nezmění; říkat si: *Budu sebevědomej!* prostě nestačí. Takže jsem se dal na cestu sebepoznání.“

Vy budete jedním z těch, kteří se podepíš pod sdělení, že hlava na kurtu rozhoduje, je to tak?

„Určitě. Z mého pohledu je hlava naprosto klíčová, a nejen pro zápasy, i pro trénink. Je plno hráčů, kteří chodí na tréninky a nemají tam tu pozitivní emoční vazbu; v tom případě je ovšem jejich rozvoj nepochybně pomalejší než u člověka, kterého to baví. Jeden příklad a inspirace: MMA zápasníkovi Jirkovi Procházkovi vytváří právě hlava takové podmínky, že se tělo naučí téměř cokoli.“

Zpátky ke kondici a na Štvanici – jak se v klubu cítíte?

„Chvilí se to zajišťovalo, možná jsem i vnímal určité pochyby, ale poslední rok je myslím docela fajn. Postupně ke mně přešli Niky Bartůňková, Andy Paulson, Honza Hrazdil, Jonáš Forejtek, Matěj Vocol, Jirka Barnat, naposledy Jakub Nicod... Beru je všechny jako kamarády, což je myslím výhoda. Neubírá to nároky na profesionalitu, ta tam být musí, ale když je v tom emoční pozitivní vazba, je to ideál.“

Jakým směrem jdete coby kondičák?

„Pro mne je důležitá komplexnost. Tenista je takový desetibojař, takže se snažím, aby hráči zlepšovali své schopnosti a rozvíjeli dovednosti. Osobně mám rád silový trénink. Je to vhodná prevence zranění a může mít spoustu podob. Jako další klíčový faktor vnímám aerobní základ, aby hráč dokázal zadaptovat tréninkové objemy. A dávám důraz na individualitu, to znamená, že každý hráč potřebuje pracovat na jiných aspektech výkonu. Zároveň vnímám jako důležité propojování kondičního tréninku s fyzioterapií. Tímto bych chtěl poděkovat i našim dvěma fyzioterapeutům – Jardovi Blažkovi a Joeu Truesdaleovi. Myslím, že vzájemná spolupráce přináší větší efektivitu.“

Viděl jsem, že do přípravy zapojujete i prvky boxu.

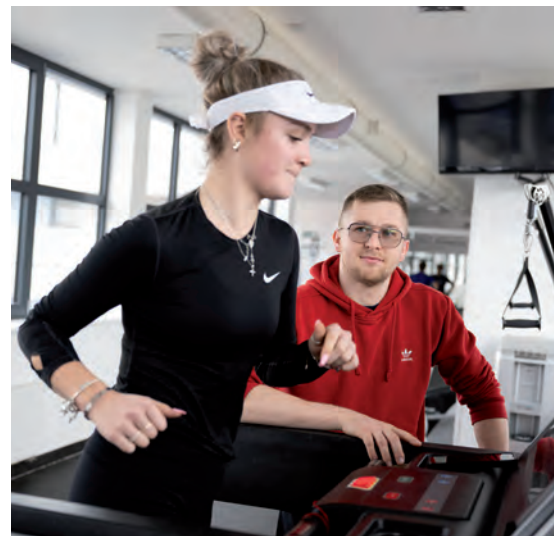
„Kvůli rozvíjení koordinačních dovedností, výbušné síly a vytrvalosti. Je to vhodný doplněk pro zpestření tréninku, hlavně u kluků, pokud o to mají sami zájem. Hráči vědí, že když budou chtít, můžeme boxem tréninky zpestřit. Stejně tak se ale snažím zařadit jiné sporty, například plavání, fotbal, florbal, spikeball a další.“

Je na Štvanici všechno pro kvalitní kondiční přípravu?

„V létě nechybí nic, v zimě je to složitější kvůli prostorovým možnostem. Ale prý už letos vznikne malá tělocvična na místě golfového simulátoru, takže to bude ideální.“

Kdybyste měl dát mladým hráčům, nebo možná jejich rodičům, nějakou radu – jaká by to byla?

„Aby byli vnímaví k tomu, kolik toho zvládnou, respektive kolik toho zvládnou jejich děti. Jak na náročný program reagují, jestli toho na ně není moc. Spěch, který dnes často vidáme, není dobrý. Rychle ze školy, rychle najíst, rychle odvézt na trénink, rychle rozcvičit, odehrát hodinu, pak spěch na kondici a z ní rychle domů udělat úkoly a učit se na další den – to nedává smysl. Kdo chce opravdu hrát tenis, jít do něj naplno, musí si vybrat, kam zaměří plně svou pozornost. Jinak je to cesta, která není dlouhodobě udržitelná. Fyzická i mentální schránka bude přetížena.“

Ve fitku s Eliškou Forejtkovou

Dávné osudy tenisového ostrova přibližuje v časopisu Hobuleť Stanislav Václavovic; protože nás zaujaly, přetiskujeme se svolením autora v I.ČLTK Revue

KAPITOLY Z HISTORIE ŠTVANICE...

I v meziválečném období byl ostrov Štvanice místem, kde Pražané rádi trávili svůj volný čas. Oproti předchozím dobám se ale do popředí zájmu dostal nový druh zábavy – sport. Na Štvanici se toho ovšem mezi válkami dělo mnohem víc.

NA ZAČÁTKU BYL TENIS

Prvním organizovaným sportem, který na ostrově našel svůj domov, byl tenis, tehdy řečený lawn-tennis. V roce 1901 si část zdejších pozemků pronajal jeden z nejstarších českých tenisových klubů – I. Český lawn-tennis klub (I. ČLTK). Ten se sem přestěhoval z Bubně, předtím totiž mívál kurty uprostřed slavné

bubenské cyklistické dráhy; na jejím místě později vyrostl kostel svatého Antonína a část Strossmayerova náměstí.

Sezonu 1902 tak tenisté zahájili na čtyřech vlastních dvorcích na Vltavě. Celý areál byl ohrazen dřevěným plotem, k dispozici byly oddělené dámské a pánské šatny. O tom, že tenis byl

nejen sportem, ale do značné míry i společenskou událostí, svědčí i pozvánka na štvanické kurty, která se objevila v Národních listech v dubnu 1902: „... v I. Českém lawn-tennis klubu v Praze na ostrově Velkých Benátkách dnes v neděli po odbytých matchích pořádají členové klubu malý piknikový večírek, ke kterémuž členstvo dámské zváno jest.“ ▶

Zaplněný starý centrkurt při utkání Davisova poháru ve 30. letech minulého století

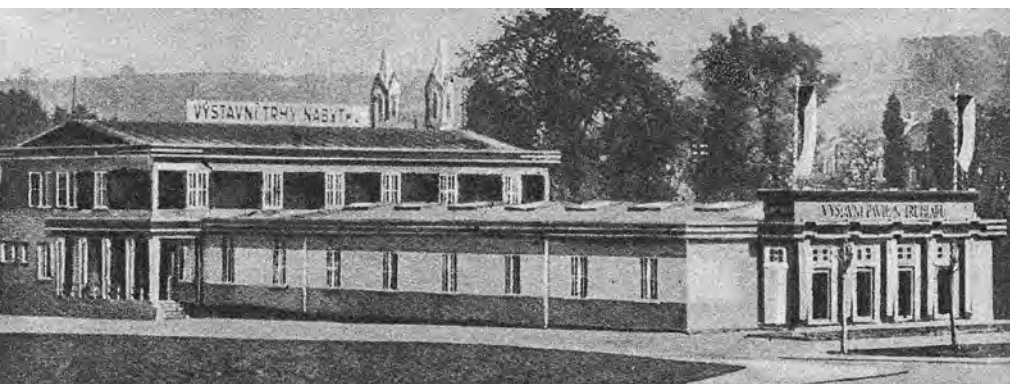
Mistrovství chce čas

Vladimír Bechyně

Praha, Brno, Ostrava,
České Budějovice, Hradec Králové

HB
BECHYNĚ

Pavilon pražských nábytkářů

Stavba zimního stadionu v roce 1931

Klub se na Štvanici zabydlel, areál se postupně rozrůstal a stal se dějištěm mnoha lých tenisových bitev, například s největším rivalem – letenským LTC. Hrál se zde i mezinárodní utkání včetně Davisova poháru. Poprvé se českoslovenští tenisté účastnili této soutěže v červnu 1921, kdy na Štvanici vyzvali Belgi. Národní listy tehdy ve své pozvánce hrály na nacionální strunu: *„Zápasy o Davisův pohár sledovány bývají všude ohromným počtem diváků. Zprávy o nich jdou celým světem. Nám, stále ještě nepříteli známému národu, nebude jistě na škodu, bude-li se o nás jednou více mluvit a psát. Vždyť to dosud mimo hrdinné činy legionářů byl takřka jen ten Sokol a sport, který nás učinil trochu známými ve světě. Ostatně naše obecenstvo je tak sportovně vyspělé a vlastně lépe řečeno sportovní, že není třeba zvláštní výzvy ani reklamy. Na shledanou 13., 14. a 15. v I. Č.L.T.K. na ostrově Velké Benátky.“*

V klubu působila celá řada slavných hráčů, od pionýrských dob, které reprezentovali bratři Zdeněk a Ladislav Žemlovi, přes wimbledonské vítěze Jaroslava Drobného a Jana Kodeše až po hvězdy současnosti Markétu Vondroušovou, další wimbledonskou šampionku, a Karolínu Muchovou.

PRVNÍ UMĚLÝ LED

Dalším významným sportovním kolbištěm na ostrově byl od počátku

třicátých let minulého století zimní stadion. Za unikátním projektem první umělé ledové plochy v tehdejším Československu stála společnost Pražské vzorkové veletrhy, která pořádala v Praze veletrhy, provozovala bubenečské Výstaviště a tehdy nový Veletržní palác. Stavba „ledového pavilonu“, jak se také stadionu tehdy přezdívalo, byla zahájena v červenci 1930. A ačkoli už v únoru 1931 se zde uskutečnilo první hokejové utkání, definitivně byl stadion otevřen až v listopadu 1932.

Stavbu provázely komplikace, obrovské finanční problémy společnosti PVV vedly k převzetí stavby a následnému provozu firmou ing. Tomáše Keclicka, která původně stavbu pouze prováděla. Přesto se aréna stala záhy velmi populární, stejně jako sporty, jež se zde provozovaly. V první řadě samozřejmě lední hokej – stadion se stal domovským stánkem hned pro dva původně tenisové kluby, I. ČLTk a LTC. Odehrála se zde mnohá mezinárodní utkání a významné turnaje – například mistrovství světa v letech 1933, 1938, 1947 a 1959.

Stadion výrazně přispěl k popularitě ledního hokeje v naší zemi. Časté a oblíbené byly také zde pořádané krasobruslařské exhibice nebo soutěže. V letních měsících sloužilo sportoviště jako aréna pro boxerská utkání. Stadion byl původně otevřený, střechu dostal až v polovině padesátých let. Po vybudování

Sportovní haly na Výstavišti a dalších ledových ploch v hlavním městě se ale štvanický zimák dostal na druhou kolej, postupně chátral a v roce 2011 byl za podivných okolností zbořen.

PLOVÁRNY I „NA DIVOKO“

Zejména v letních měsících zůstával ostrov oázou odpočinku. Hlavně mladí Pražané se sem chodili koupat, mnozí z nich i přes četná varování „na divoko“. Každoročně před sezonou se sice v tisku objevovaly výstrahy před vstupem do řeky mimo vyhrazená místa, přesto se opakovaly případy utonutí. V případě Štvanice si řeka vybírala krutou daň především na východním cípu ostrova, kde plavce občas přemohly zdejší víry a Vltava zde byla také poměrně hluboká.

Zatímco říční lázně fungující v 19. století byly orientovány na březích směrem ke Karlínu, meziválečná plovárna byla umístěna poblíž Negrelliho viaduktu a plavci měli výhled na Holešovice. Na počátku dvacátých let minulého století bylo všech patnáct koupališť na Vltavě, včetně toho štvanického, v režii města. Nejednalo se o jediné vltavské „lázně“ v Praze 7. Osvěžit se bylo možné i na koupališti Na Manínách, které bylo jako jedno z mála přístupné zdarma.

Před sezonou v roce 1934 se však pražská městská rada rozhodla, že štvanické lázně už pro veřejnost neotevírá. Zařízení předala společnosti Péče o mládež, která měla koupaliště po úpravách znovu otevřít, ale napříště pouze pro školní děti a mládež. Veřejnost se tak mohla koupat jen volně v řece, což však komplikovala

// V roce 1901 si část zdejších pozemků pronajal jeden z nejstarších českých tenisových klubů – I. Český lawn-tennis klub.

buď příliš mělká, nebo naopak hluboká voda, případně využít malého soukromého koupaliště u výletního parníku, který tehdy kotvil u Hlávkova mostu. Tlak veřejnosti ale byl zřejmě příliš silný a již o dva roky později byla veřejně přístupná „koupárna“ znovu uvedena do provozu.

BIO BENÁTKY I NÁKUPY

Ve dvacátých a třicátých letech bylo možné přímo z plovárny zajít do velkého letního kina, které se nacházelo mezi Hlávkovým mostem a Negrelliho viaduktem. Vybudováno bylo na podzim 1919 a jeho název Bio Benátky odkazoval k dříve používanému názvu ostrova – Velké Benátky. Biograf měl kapacitu 1 400 diváků a jako jediný svého druhu v Praze používal zadní projekci. Za první republiky býval provoz kina výdělečnou záležitostí, licence se proto udělovaly neziskovým – sportovním nebo

Letní kino Bio Benátky bylo vybudováno na podzim 1919, mělo kapacitu 1 400 diváků a jako jediný svého druhu v Praze používalo zadní projekci.

charitativním – organizacím. Bio Benátky provozovala Společnost československých válečných invalidů.

Na ostrov se ale chodilo i nakupovat. V červenci 1924 zde pražský magistrát propůjčil Společenstvu truhlářů pozemek o rozloze 1 300 m² na stavbu výstavního pavilonu. Ten byl hotov už v prosinci téhož roku a pražští výrobci nábytku v něm představovali své výrobky od jara 1925. Expozice se dvakrát ročně obměňovala, důraz byl kladen především na modernost a účelnost výrobků. V propagačním článku uveřejněném v září 1931 sem nábytkáři lákali Pražany: „Na nábytkovém trhu vystavena je řada kompletně zařízených moderních bytových interiérů, počínaje dvoupokojovým bytem

až do zařízení bytů o pěti až sedmi místnostech. Výstava tato je největší přehlídkou moderních interiérů, dosud v Praze pořádanou.“

Pozorným čtenářům jistě neuniklo, že v přehledu významných staveb či institucí spojených s historií ostrova Štvanice zatím jedna chybí. Ano, od roku 1919 do začátku osmdesátých let 20. století zde byla v provozu porodnice, kde přišly na svět doslova tisíce Pražanů. Fungování této nemocnice věnujeme samostatný příspěvek.

Pokračování příště

Text: Stanislav J. Václavovic

Foto: archiv autora

Bruslení pro veřejnost v roce 1939

Myslím, že stojí za to s areálem něco udělat, říká člen klubu a zkušený architekt Adam Fröhlich

KÉŽ JSOU TU PRÁZDNINY

Na Štvanici hraje i se syny Maxem a Honzou, kteří figurují od nejmladších kategorií mezi domácí elitou, aktuálně tou juniorskou, už dobrých deset let. Před časem zvedl rukavici hozenou seniorským týmem I.ČLTK v rámci turnajů Centenary Tennis Clubs a v poslední době chodí do klubu i pracovně. **ADAM FRÖHLICH (52)** je totiž nejen tenista, vášnivý surfař a golfista, ale především úspěšný architekt. A tak je nasnadě, na koho se vedení klubu obrátilo při snaze o zvelebování areálu.

Adam Fröhlich v dejvické kanceláři AF atelieru

Jak jste kdysi natrefil na Štvanici?

„Díky klukům a kamarádovi Jakubovi, který tu už syna měl a říkal: Pojdte na Štvanici, není lepší volba. Honza s Maxem už tenkrát hráli první turnaje, ale potřebovali větší kolektiv, profesionální prostředí a někoho, kdo by je vedl správným směrem. Tak jsme si nechali poradit.“

Dobře?

„Jasně. Jinak bychom tu nyní neseděli. Mám Štvanický klub moc rád; kdykoli sem přijdu, mám se s kým pozdravit, popovídat, cítím se tu zkrátka příjemně, jako v dalším domově.“

Když jsme u synů, jak se jim aktuálně daří?

„Asi se dá říct, že v rámci možností dobře, i když je to v extrémním tempu. Studují docela náročné gymnázium v Krči, což pro tenis není ideální, tím spíš, že oba prospívají výborně a baví je to. Některé věci zkrátka musejí trochu ošidit; spánek,

rehabilitaci... Je to hodně špatně, ale jinak to nejde. Snažíme se pořád něco vymyslet, řešení to ale moc nemá. Ani pro mě to není jednoduché, hlavně logistika. Bydlíme v Říčanech, kancelář mám v Dejvicích, kluci studují na Praze 4.“

Jak zvládají synové – a vy – tréninky?

„Se skřípěním zubů. *(usmívá se)* Kluci mají skoro každý den školu od rána do čtyř, odpoledne už jim chybí energie. Škola jim nic neodpustí, a tak běžně usínají u úkolů. Zimní sezona je navíc kritická, sehnat v Praze navečer halu je skoro nemožné; v tom nám hodně pomáhá kamarád Vašek Duda, a tak hrajeme často u něj v Hostivaři. Kluci byli odkázáni z velké části na tréninky se mnou, což také není ideální, ale zatím jsme nenašli lepší řešení. Tréninkové deficity pak doháníme o víkendech, kdy ostatní odpočívají nebo hrají turnaje. A těšíme se na léto a prázdniny, které ty trable na dva měsíce vyřeší; to se konečně

kluci dospí, dají se dohromady a dělají tenis tak jako většina ostatních celý rok.“

Takže na kariéru...

„... na kariéru světových hráčů necílíme. Od začátku jsme hlavně chtěli, aby kluci sportovali a dělali něco, kde je kolektiv a najdou další kamarády. Nejdřív hráli fotbal, pak přidali tenis, který si zamilovali, a tak jsme u něj zůstali. O tom by se ale dalo povídat dlouho a tolik prostoru teď asi nemáme. Hlavním cílem zůstává radost ze sportu a přátelství, která se v něm nacházejí.“

Kde všude hrajete vy?

„Záleží na logistice. *(usmívá se)* Na Hanspaulku, kde jsem hrával od mládí, to mám z dejvické kanceláře nejbližší, takže zvláště, pokud se chci do práce vrátit, je to optimální. Ale i cesta na Štvanici je odtud vcelku rozumná. Když jsme doma, hraju s klukama v Říčanech. A mistráky za nedaleké Měcholupy. Krom Štvanice jsem stále členem i na Hanspaulce.“

Vivus

Domy plné života

VIVUS KOLBENOVA III

Nová dominanta
u stanice metra

www.vivus.cz

800 186 186

Adam ve svém živlu – na prkně na řeckých ostrovech

Taky hrajete golf. Co ještě?

„Ke golfu mě přivedla (manželka) Lucka, když jsme se seznámili. V poslední době jsem ho ale musel vytěsnit, jednoduše není čas. Ale nechci se vzdát windsurfingu. Ten nás baví celou rodinu, pravidelně jezdíme do Řecka, i když kvůli tenisu už také méně, kluci se tam možná letos ani nedostanou. Ale byly roky, kdy jsem na prkně naježdil hodně, teď si držím alespoň 300 kilometrů ročně. Ale třeba se to zase vrátí k vyšším výkonům. Honza s Maxem jezdí taky, a dobře, začala i devítiletá Emmička. Kluci ale už ubrali, kvůli tenisu si to letos zakázali, protože vědí, že zranění by je úplně vyřadilo; windsurfing je celkem nebezpečný sport, i když se to možná nezdá. To riziko je větší než na lyžích, spadnout se dá snadněji, terén je často dost divoký a při rychlosti 50 km/h je pád na vodu skoro jako na beton. K tomu je člověk připnutý k ráhnu, nohy zasunuté v poutkách, každoročně vidíme úrazů dost...“

Pořád hrajete mistráky, I.ČLTK reprezentujete v turnajích stoletých klubů; na čem aktuálně v tenise pracujete?

/// Mám štvanický klub moc rád; kdykoli sem přijdu, mám se s kým pozdravit, popovídat, cítím se tu zkrátka příjemně...

„Měl bych na pohybu a kondici, tam to všechno začíná a končí, ale nemám prostě čas, mrzí mě to...“

Tak jinak: na čem pracujete pro klub? V poslední době sem nechodíte jen relaxovat.

„To je fakt (*usmívá se*), ale tuhle práci beru tak trochu jako zábavu a zároveň výzvu, mám radost, že vytváříme něco pěkného. Interiéry se myslím povedly, s výsledkem jsem spokojený. A protože jsme „lawn“ tenis klub, přesvědčil jsem ostatní, že zkusíme dát do vestibulu alespoň wimbledonskou tapetu. Teď řešíme terasu a přilehlé plochy včetně zeleně, aby tu byla pěkná tráva i ta opravdová. Myslím, že stojí za to s areálem něco udělat, dlouho se do venkovních ploch neinvestovalo a opotřebení už je znát. I.ČLTK je navíc v prestižním sdružení stoletých klubů a v jeho rámci přijímá na Štvanici návštěvy a organizuje turnaje, zaslouží si tedy vylepšení.“

Na začátku byla terasa restaurace, ale zadání se asi trochu rozšířilo?

„Zadání (prezidenta klubu) Petra Šimůnka znělo přeuspořádat terasu restaurace a vyměnit židle a stoly. Ale když jsem se nad tím zamyslel koncepčně a prošel si areál, bylo mi jasné, že to není jen o terase. Je to logické, rozvoj se tady zastavil před třiceti lety. Proto je potřeba pojmout úpravy v širším kontextu a určit nějaký řád a formu do budoucna. Restaurace a terasa mají jasnou vazbu na hlavní cestu, která vede od vstupu až na recepci. Vstupní brány bývají ve velkých (zahraničních) klubech dominantní, s adekvátním nasvětlením a výrazným označením klubu, pěknou zelení. Tady bychom měli začít, respektive jsme začali. A cesta do areálu, to je ta hlavní kompoziční linie, která mě někam vede; v našem případě k terase restaurace a dál do recepce. Na ni chceme navěsit další funkce, které by měly přilehlý prostor oživit.“

S Maxem a Honzou na tenise

Chceme kvalitní zeleň ponechat a klidně rozšířit, protože do takových klubů patří a je optimální, když prostřídá zpevněné plochy a usměrní pěší koridory.”

Na Štvanici je taky všudypřítomný asfalt, to asi rovněž není ideál...

„Není, ale musíme jít postupně. A také je potřeba zvažovat finance; potřebujeme za málo peněz hodně muziky, proto musíme hledat ekonomicky vhodná řešení. Ale s managementem klubu jsme se shodli, že to chce koncepční vizi, bez které bychom pouze nesystémově lepili jednotlivosti. Pak už je vše jen na vhodné etapizaci, odvíjející se od finančních možností klubu.”

Jako architektonický atelier asi podobné zakázky máte, ale jakých je nejvíc?

„Naším prvním pilířem jsou administrativní, skladové, ale i výrobní provozy. Právě doděláváme interiér

Panasoniku v Plzni, aktuálně možná jeden z největších industriálních projektů v republice. Druhým pilířem je rezidenční bydlení, které máme nejraději. Řešíme řadu projektů v českých horách; Špindlerův Mlýn, Pec pod Sněžkou, přibudou zřejmě Janské Lázně. Většinou jde o hotely a apartmánové domy. A třetím pilířem je veřejná vybavenost. Sportovní areály, ale taky školy a další Osobně mám ze všeho nejraději kreativní věci, kde je třeba něco vymyslet, uplatnit dobré nápady. Bohužel v našem oboru tato akademická práce představuje poměrně malé procento, hodně času trávíme byrokracií, jednáním s klienty a úřady a samozřejmě i s projekty a stavbou...”

Takže Štvanice je takové malé příjemné osvěžení?

„Určitě ano. A navíc – spolupráce s klubem je velmi konstruktivní a příjemná.”

Pojďme k terase; od okolí bude oddělena zástěnou s výsadbou, vizuálně nepochybně velký pokrok. A po praktické stránce?

„Tím, že restauraci oddělíme nízkým předělem doplněným zelení, získáme soukromí, aniž bychom ztratili kontakt s okolím. A s novým uspořádáním stolů bude mít všechno konečně větší logiku. Už budeme vědět, odkud asi přijde číšník, nebo kde se objeví společník, na kterého čekáme. Sám jsem se dosud na terase vždycky cítil zvláštně, ani nevím proč, ale zřejmě to na mě působilo neuspořádaně.”

Souhlasím. A pak je tady nápad se sousedící výsadbou.

„Ten se odvíjí od otázky, kam se budeme z terasy dívat. Proto ten malý „parčík“, který by částečně rozbil velkou plochu dlažby a eliminoval tak tepelný ostrov v letním období. A byl by místem, kde bude možné se na chvíli v klidu posadit. Prostor na to je. Jinak zeleň obecně je v klubu místy v žalostném stavu, což je po tolika letech logické, proto konzultujeme nápady se zahradníky a řešíme, co případně dožilo a je potřeba nahradit něčím novým.

Takhle Adamův atelier pracuje; rodinný dům v Říčanech...

... a sídlo společnosti MANA v Modleticích

Vítězové na Vánoční party nedorazili, wimbledonští šampioni ano CHYBĚL JEN TANEC

Je to pouhá změna kulis, namísto tradičního setkávání v klubu příjemná adventní party v Letenském záměčku. Pokaždé ale stojí za to. I naposledy. K bilancování roku patří samosebou, stejně jako to, že se na ní objevují wimbledonští šampioni Jan Kodeš a Markéta Vondroušová a nejlepší hráči klubu přebírají Ceny Jaroslava Drobného. Jedna premiéra se ale v polovině prosince našla: díky několika písním Zory Jandové za doprovodu Zdeňka Merty hrála na party poprvé živá hudba.

Znovu se sešli mladí, starší i ti nejstarší, zábava ani na vteřinku nevázla a kdo se těšil na dobré jídlo a víno, nepochybně byl spokojen. Jen na tanec tentokrát nedošlo; tak jako jsou ti mladší aktivní při zvelebování štvánického areálu, na večírku se nepředvedli, jakkoli společné foto pánů Šustra, Šavrdy a Pechy (vpravo) naznačuje spíš opak. Tak třeba letos...

A propos: cenu pro nejlepšího hráče I. ČLTK za rok 2024 osobně převzal Jonáš Forejtek, nejlepší hráčka – Karolína Muchová – absentovala, stejně jako nejlepší junioři Sarah Melany Fajmonová a Vojta Valeš, kteří byli na turnajích. Nejlepší amatéry reprezentovali druhý v soutěži Babolat Amateur Tour Adam Levý a třetí Vladimír Horčíčka, vítěz Lorcan O'Shea chyběl.

Šťastný (celý) nový rok!

Vladislav Šavrdy a hráč roku Jonáš Forejtek

Wimbledonští vítězové se spolu na večírku vždy rádi vyfotí; Jan Kodeš a Markéta Vondroušová

Magda Zemanová a Petr Vaníček jako opatrovníci juniorských trofejí

Andrea Šavrdová a Karolína Sedláková

František Stejskal, Vladislav Šavrda a Petr Šimůnek

(Relativně) mladý management I.ČLTK v dobré náladě

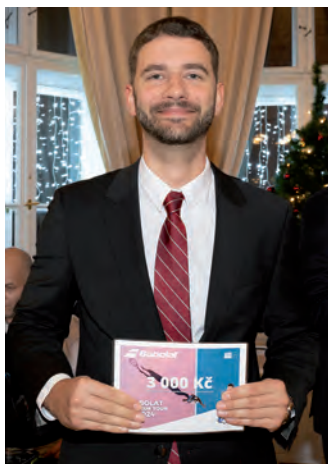
Takhle se bavili Josef Löbl a Frank Hanečák s partnerkami

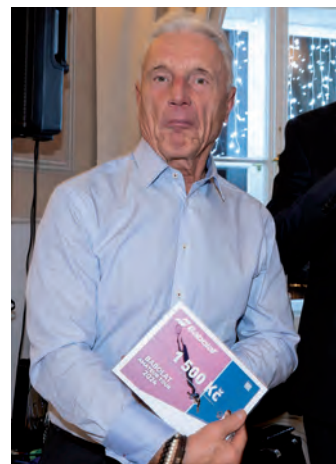
Vánoční party zpřijemnila Zorka Jandová a Zdeněk Merta

Markéta Vondroušová se sestrou Julií

Adam Levý...

... a Vladimír Horčíčka

Inteligentní, empatický, skvělý člověk i kouč. Pan Dokonalý odešel předčasně

JIRKO, CHYBÍŠ NÁM...

Při našem povídání ukápla i slza. A ne jediná. **JIRKA FENCL (+54)**, který v lednu prohrál boj s tou nejzákeřnější nemocí, znamenal pro Michaelu Raptopulu, za svobodna Paštikovou, i Lucii Hradeckou opravdu hodně. Prožily s ním kus života, první z nich nejen tenisového. Proto je předčasný odchod výborného trenéra, ale hlavně skvělého a oblíbeného člověka, hodně zasáhl. Pojďme s nimi na Jiřího vzpomenout.

Míša si ho vyhlédla jako příštího trenéra už v šestnácti. „Hrál tehdy s Janičkou Hlaváčkovou a moc se mi líbil jeho přístup. Tehdy jsem byla v Prostějově, ale za dva roky jsem šla na Spartu a požádala Tomáše Peteru, jestli bych mohla hrát s Jirkou,“ vypráví. Za tři roky se spolu přesunuli na Štvanici; to už sdíleli nejen tréninky, ale veškerý čas. „Už jako trenér byl ochoten se pro mě rozkrájet, snesl by mi modré z nebe. A já zjistila, že chci víc, než aby byl jenom kouč...“

Lucie Jirku poznala ve chvíli, kdy se s Míšou objevil na Štvanici. Trénovat

spolu začali až za deset let. „Nejdřív jsme se o něj dělily s Ivetou Benešovou, pak už jsem ho měla celou kariéru jen pro sebe,“ poví se smutkem v hlase Lucka.

Pokud vám následující řádky přijdou jako klišé plné chvály, které je v takových chvílích na místě, vězte, že tomu tak není. Ostatně vy všichni, kdo jste Jirku znali, to dobře víte. Ale obě dámy to musejí vědět ještě mnohem lépe...

„Jirka byl chodící encyklopedie. Věděla jsem, že za ním můžu kdykoli a s čímkoli přijít a nikdy mě v tom nenechá. Ale hlavně byl nesmírně empatickej a měl pochopení i pro moje porážky. Věděl, že se vždycky může něco pokazit. Možná ho někde uvnitř žraly, ale nikdy to nedal najevo,“ říká Michaela.

„Cítím to úplně stejně. Celou kariéru se mi staral o všechno, co s tenisem souviselo, já jen šla na kurt. Hotely, letenky, přihlášky, doktoři..., měl přístup ke všem mým věcem. Když jsem musela na operaci kolena, pořád mi byl k ruce, strávil se mnou i dva týdny rehabilitace v Dříteči; když tam chodil běhat, vyzkoušel si na Kunětické Hoře golf, který ho potom ohromně chytil a rychle se v něm zlepšoval. Později říkal, že kdyby ho potkal dřív, užil by si ty dva týdny mnohem víc...“

Po Jiřího boku se Michaela s Lucií nezlepšily jen v tenise. „Hrozně moc mě posunul jako člověka,“ říká Míša. Velký fanoušek elektronické hudby je taky citlivě muzikálně vzdělán. Cestou na turnaje tak místo Julia Iglesiasa nebo Michala Davida hrály Depeche Mode nebo Deep Purple. Taky je zasvěcoval do tajů programování, ve kterém byl excelentní; ostatně aplikaci Resultina,

kterou přivedli na svět s Lukášem Březinou, máte mnozí v mobilu.

„Všechno, s čím Jirka začal, se naučil sám,“ říká Lucka. „Platilo to o programování, ale i o golfu. Pokud vím, trenéra měl snad jen dvě hodiny. Jednou si při turnaji v Charlestonu koupil tři hole, wedge, a v kuchyni s nimi hned kouzlil podle videa. Jeho život byl ale tenis. Jenže když přišla nemoc, úplně na něj zanevřel...“ „Když jsem s ním loni mluvila na Lucčině svatbě, říkal mi, kolik ho stál stresu a že to za to nestojí...“ dodává Míša.

Vyjmenovávat všechny přednosti a dobré vlastnosti Jiřího Fencle by zabralo příliš mnoho místa. Zkusme to tedy stručněji. „Jirka byl velmi inteligentní a spolehlivý, v mých očích pan Dokonalý,“ říká Michaela a Lucie přikyvuje: „S čímkoli za ním kdokoli přišel, vždycky se snažil pomoci, vyhovět. A všechno, nač sáhl, mu šlo,“ dodává Lucie.

Uplynulé dva roky prožívaly obě dvě s Jiřím, poslední dny doslova. „Přitom na Lucčině svatbě to loni v létě vypadalo nadějně. Jirka byl pozitivní, říkal, že chemoterapie splnila, co měla, a že má dostat novou léčbu. Vypadal dobře, byl optimista,“ vzpomíná Míša a Lucka dodává, že právě proto se nevzdával a tolik bojoval. Až přišel den, kdy mu lékaři řekli, že léčba nezabírá...

„Jeho maminka říká, že je Jirka na turnajích,“ poví Lucie. Vlastně – možná to tak je. Možná je pořád někde ve světě, s raketami a macbookem pod paží.

Jirko, chybíš nám. Ale pořád tu budeš s námi.

P.S. Jiří Fencle byl in memoriam jmenovám zasloužilým členem I.ČLTK.

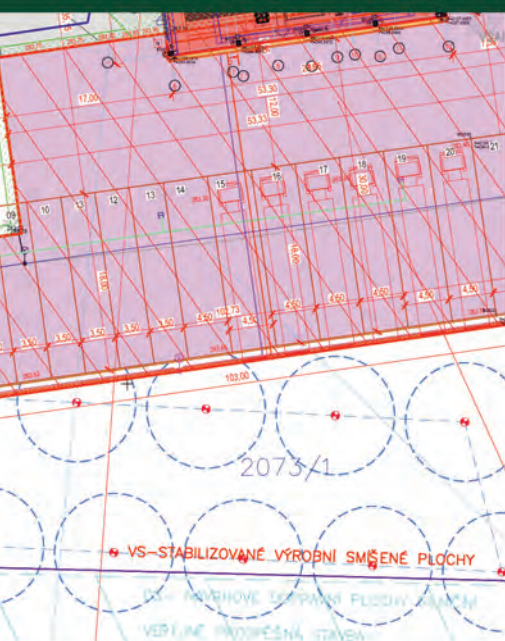
Loni v létě ve chvíli naděje; Jirka s Lucií a Míšou na Lucčině svatbě

VRTNÉ PRÁCE

Jsme Green Gas Drilling a realizujeme vrty pro tepelná čerpadla

PROJEKTOVÁNÍ

- Hydrogeologické posudky
- Testy teplotní odezvy
- Dimenzování vrtných polí

INŽENÝRING

- Projekty vrtů
- Vyřízení dokumentace
- Zajištění povolení

REALIZACE

- Vrtná pole čítající desítky vrtů
- 25 let na trhu
- Téměř 750 000 m vrtů

UŽ 30 LET SE STARÁME O VAŠE POJIŠTĚNÍ

